

ПРОТИВЕТЕ СЕ НА ДЯВОЛА

(Яков 4:7)

Изучаване духовната борба на вярващите със Сатана

ТОМАС БРУКС

/1608 - 1680/

ИЗДАТЕЛСТВО НОВ ЧОВЕК

ЧЛЕН НА ИНТЕРНАЦИОНАЛНАТА ЛИТЕРАТУРНА АСОЦИАЦИЯ

Първоначално Заглавие / Original Title: - “Resist the Devil”

Автор / Author: - Thomas Brooks

Преводач / Translator: - Здравка Ангелова

Издател / Publisher: - Издателство Нов Човек,

Томас Брукс /1608-1680/, е между най-известните от пуританските проповедници и писатели. Няколко пъти е бил канен да проповядва и пред парламента в Лондон. Неговата книга “Ценни средства против хитростите на Сатана” е била издадена в 1652 година. Следващите страници са едно съкратено издание на тази книга.

ГЛАВА ПЪРВА

Тази книга е за Сатана, как той, неприятелят на всички вярващи в Господа Исуса Христа, се опитва да ги накара да съгрешат. Сатана иска да ги отклони от Исус Христос, от Бог Отец и от Божията воля. При това, като се опитва да прави това, Сатана е много изкусен. Той ще се опита да въведе вярващите в грях, без те да разберат. Сатана иска те да съгрешат без да знаят, че съгрешават.

Има четири предмета, които всички християни трябва да изучат. Те трябва да научат за Господ Исус Христос, за Библията, за себе си и за изкуството на Сатана, който се опитва да ги отклони от Бога.

Сатана е жесток неприятел. Той е разгневен и лют, и изявява тази разгневеност и жестокост против Бога и Божия народ всеки път, когато може. Сатана иска също да направи Божиите хора нещастни и гневливи. Той знае, че нищо не може да ги направи по-нещастни от това да бъдат подтиснати от някой грях. Сатана си служи с всякакви хитри методи в опитите си да накара вярващите да съгрешат. Сатана също е силен неприятел. Той е по-силен, отколкото вярващите са от само себе си. Сатана е в състояние да увреди и нарани вярващите поради своята голяма сила. Сатана не иска вярващите да разберат колко силен и мощен може да бъде. Всеки християнин има нужда да бъде предупреден: Сатана е силен и жесток неприятел. Затова искам да ви предупредя за сатанинските начини да нарани християните. Искам тези, които четат тази книга, да станат силни християни. Искам моите читатели да се противят на всички сатанински, зли пътища.

Затова не чети само думите в тази книга; но научи се и действай. Пълното християнско учение е предназначено да направи повече от това да помогне на вярващите, да разберат истината. Те се нуждаят да разберат Божията воля; но те трябва също да вършат Божията воля. Исус казва: *“Като знаете това, блажени сте, ако го изпълнявате”* (Йоан 13:17).

Има много места в Библията, където ние сме предупредени за това колко хитър е Сатана. Вярващите се нуждаят от сила, ако трябва да му се съпротивляват. Тук има някои слова от Библията, които ни предупреждават относно Сатана.

Първото е *2 Коринтяни 2:11*. Апостол Павел казва, че той познава много добре хитрите планове на Сатана да уврежда вярващите. Сатана се опита да победи Павел, но Павел знаеше точно какъв е Сатана. Павел знаеше как Сатана се опитва по всякакъв начин да увреди и унищожи християните.

Вторият текст е *Ефесяните 6:11*, където Павел отново предупреждава против Сатана. Павел казва, че вярващите трябва да са като войници, които слагат броня, да ги пази от техния неприятел. Павел знае, че Сатана ще атакува по различни начини. Понякога той ще се опита да им постави капани, като ги атакува внезапно, без всякакво предупреждение. Понякога Сатана ще ги заблуди и ще ги улови, когато са объркани; понякога той ще ги измами да се чувстват невредими и тогава ще ги улови - когато станат безгрижни. По всички начини Сатана се опитва да нарани Божия народ и да го спре да работи и се бори за Бога. Вярващите се нуждаят от Божието всеоръжие и Божията сила, за да се борят срещу Сатана.

Третият текст с 2 Тимотей 2:26, където Павел казва, че Сатана пленява хората, за да вършат неговата воля. Павел си служи с думи, които говорят за хващане в плен по време на война. Пленникът се чувства тъжен, няма сила, не е в състояние да промени нищо, трябва да върши каквото му заповядват. И Сатана иска да направи от вярващите свои пленници! Павловите думи също говорят за птици, които са уловени в примка. Никаква свобода! Никаква радост! Сатана иска да увреди вярващите по този начин. Затова внимавай, пази се от сатанинските планове. Запомни, че Библията ни учи, че Сатана е силен, жесток и хитър неприятел на всички истински вярващи, като иска да ги нарани, увреди и направи безполезни християни.

ГЛАВА ВТОРА

В тази глава ще разгледаме един начин, по който Сатана води вярващите в грях. Понякога той ги води в грях, като им показва удоволствието в греха, но като скрива скръбта, която грехът ще донесе. Грехът може да изглежда много приятен - и Сатана иска вярващите да мислят така за греха. Защото той знае, че когато те съгрешат, грехът ще им изглежда много привлекателен и те ще забравят, че грехът всъщност е жесток и вреден. Бог каза на Адам и Ева да не ядат от дървото на познаване доброто и злото, иначе ще умрат, но Сатана каза на жената, че те ще бъдат като Бога, ако ядат от плода. Сатана го представи привлекателно и приятно за ядене, за да са непослушни на Бога. Сатана прави и днес същото. Той се опита да изкуси и Исус по същия начин в пустинята. Сатана показва на Исус всичките царства на света и каза, че ще Му ги даде всичките, ако Исус му се поклони. Колко приятен и привлекателен се опита Сатана да направи да изглежда грехът. Все пак Исус не беше въведен в заблуждение чрез хитростта на Сатана. Така че, как могат вярващите да се противят на Сатана, когато той прави греха така привлекателен? Има четири начина да избегнем да бъдем отклонени в грях:

Първо, вярващите трябва винаги да се пазят колкото се може по-далеч от греха. Тези, които вървят близо до дълбок ров, нека да не се учудват, ако паднат в него! Ако вярващите се доближават до това, което е грешно, да не се учудват, ако се хванат в капана на греха. Павел казва на християните да мразят това, което е зло, да го мразят с най-дълбока омраза (*Римляни 12:9*).

Второ, вярващите трябва да помнят, че удоволствието в греха скоро се обръща в горчивина. Грехът може да е приятен за малко време и да изглежда в началото лесен, но накрая дълбоко наранява.

Трето, вярващите трябва да запомнят, че грехът ще ги направи да изгубят това, което всъщност е добро. Онези, които се предават на грях, губят Божието благословение. Тяхната християнска радост изчезва. Те нямат вече мир. Святият Дух вече не ги благославя. Даже всекидневният им живот е скучен. Сатана ги измамва: Грехът всъщност не е насладителен.

Четвърто, вярващите трябва да помнят, че грехът измамва хората. Библията казва на вярващите да се насърчават едни други, за да не паднат в измамата на греха (*Евреи 3:13*). Когато грехът ги измами, вярващите често пъти не признават, че вършат зло; вместо това те мислят, че са прави. Грехът ги мами да вярват, че злото е добро. Фараон беше измамен от греха. Въпреки че Бог го предупреди с язвите, Фараон не искаше да бъде послушен на Бога и да остави израилтяните, да си вървят свободни. Грехът прави хората по-скоро готови да изгубят Бога, небето, Христос и даже своите си души, отколкото да напуснат греховете

си. Нищо не е така измамливо, както греха. И така, запомнете, че грехът не е приятен, но горчив, колкото и да изглежда привлекателен. Не оставяйте Сатана да ви отклони от Бога, като ви измамва по този начин.

ГЛАВА ТРЕТА

В тази глава ще размишляваме за още два начина, по които Сатана може да води вярващите в грях. Те са, като убеждава вярващите, че грехът е здравословен, нормален и даже добър за тях, и също като им казва, че някои грехове са много малки и следователно не са от значение.

Нека първо размишляваме как Сатана заблуждава вярващите, като им казва, че грехът всъщност е нещо съвсем естествено - нормално, приемлив в добре пригодения личен живот. Може би вярващите мислят много повече за техния външен изглед - техните дрехи или външното им представяне. "Разбира се", казва Сатана, "Това не значи да си горд - това е съвсем нормално. Всеки иска да е спретнат, прибран и чист". Или може би вярващите са лакоми. Сатана им казва, че лакомията и алчността не са грехове - това е съвсем нормално - да имаш колкото се може повече и да го пазиш. Всеки върши това. Или понякога човек се напива. "Това не е грях", лъже Сатана. "Да се напиеш е съвсем нормално. То е част от това да си приятелски настроен и да се развеселиш". По начини като тези Сатана се опитва да ни накара да мислим, че вършеното зло не е нищо друго, освен да си жизнерадостен, топлосърдечен, здрав, нормален човек.

Ако Сатана се опитва да те впримчи в грях така, **запомни четири важни факта:**

Първо, грехът е винаги лош и зъл, въпреки че може да изглежда нормален и здравословен. Истината за нещата не винаги е ясна на вярващите. Сатана обича да скрива истината за греха от тях. Той обича да скрива от тях и истината за себе си. Новият Завет казва, че Сатана може да се преправя и като ангел на светлината (*2 Коринтяни 11:14*). Но Сатана е все Сатана, даже и да се представя понякога за светъл ангел.

Второ, колкото по-добър и желателен изглежда грехът, толкова по-опасен е всъщност. Хората, които най-много се отклоняват от правия път са онези, които мислят, че да си горд, похотлив и лаком е нормалния начин на живот. Злото и грехът са станали за такива хора добри и почтени. Когато хората мислят, че това което Бог казва е погрешно, а всъщност е право и добро, те са заблудени много зле. Те са в най-голяма опасност, когато мислят, че да съгрешаваш е нещо свято.

Трето, вярващите се нуждаят да виждат греха такъв, какъвто с той всъщност. Един ден всеки ще разбере истината за греха. Когато всички хора застанат пред Святия Бог - Праведния Съдия, те ще видят колко лош е грехът. И когато хората умират, те ще знаят колко ужасен и пагубен е грехът. В живота грехът може да изглежда красив, желателен, забавен, нормален и прав; но в смъртта хората ще знаят, че грехът е страшен и ужасен. Човек може да е болен, много преди да се почувства зле. Така също хората могат да са болни от грях и пак да мислят, че са здрави и нормални. Но по-късно те изпитват злото на греха и страдат. Съвестта може да е в заспало състояние дълго време. В смъртта, на Съдния ден, съвестта ще се събуди и ще покаже, че грехът е горчив и вреден. Така че, вярващите трябва да се научат сега да виждат греха такъв, какъвто е всъщност. Такъв, какъвто вечността, Бог и съвестта един ден ще го открият за всички.

Четвърто, даже грехове, които изглеждат привлекателни, причиниха смъртта на Господ Исус Христос. Господ Исус дойде от славата при Отца; Той беше роден като бебе; Той живя в този грешен свят, беше изкушаван, гладен и жаден; Той, Господа на живите, беше умъртвен и бе в агония - всичко това заради греха, който може да изглежда така привлекателен. Когато вярващите мислят за Господ Исус, Който проля Своята кръв заради тях, те би трябвало да видят колко е лош грехът, да се отвратят от него и да се борят в живота си.

Друг начин Сатана да накара християните да съгрешават, е когато той ги мами към грях като казва, че малките грехове са незначителни. “Малките грехове няма да ви напакостват”, казва той, “Вие пак ще живеете”.

Когато Сатана изкушава така, трябва да си припомним следните факти:

Първо, греховете, за които ти може би мислиш, че са малки, често пъти са получили от Бога най-голямото осъждение - даже и най-малкият грях против Святия Божий Закон. Даже и за най-малкия грях, за който не можем и да се сетим, си остава грях против Божиата велика слава и благодат.

Второ, един малък грях често пъти води към по-голям грях. Грехът обхваща хората постепенно. Той се разпростира в живота им малко по малко. Ако продължават да съгрешават с “малки грехове”, тогава грехът ще ги обхване напълно. Цар Давид съгреши по незабележим начин, като пожела, за себе си Витсавее, жената на друг мъж, защото тя беше красива. В резултат на това Давид съгреши още повече. Въпреки че тя беше омъжена за друг, той я взе за жена. След това Давид направи така, че да убият мъжа ѝ в битката. Когато човек почне да греши даже и в малки неща, край няма на неговото съгрешаване. Обикновено той почва с “малки грехове” и отива към “по-големи”.

Трето, едно от най-жалките неща, които един вярващ може да направи, е да се отдалечи от Бога поради един малък грях. Когато са изкушавани в малко нещо и съгрешават, не показват ли с това колко са зли? Те биха предпочели да се радват малко на онова, което Бог казва, че е зло, отколкото да се радват на пълно общение с Бога! Ако двама вярващи не се разбират помежду си поради нещо съвсем незначително, не е ли това най-голямата форма на нелюбезност? Ако се разделят с добър приятел без сериозна причина, не са ли глупави и зли? По същия начин неразумно и грешно е да се отделиш от Бога поради някакъв “малък” грях. Бог е велик в Своята добрина към вярващите; затова, голям грях е да се отделиш от Него поради някаква малка причина.

Четвърто, понякога в един малък грях има най-голяма опасност. Малки грехове могат да се запазят в живота дълго време, докато причинят зло. Малка дупка в корпуса на голям кораб полека пропуска вода, докато корабът потъне. Един малък грях може постепенно да унищожи един живот. Много вярващи често пъти са предпочитали да страдат много, вместо да съгрешат малко. Данаил и неговите приятели можаха лесно да съгрешат, но вместо това те бяха готови да страдат. Те знаеха, че в малките грехове се крие голяма опасност и увреждат много Божиата чест.

Накрая, когато Бог показва на вярващите колко силен може да бъде и най-малкият грях, те знаят, че не могат да устояват против него. Египтяните нарекоха малките въшки и мухи, изпратени от Бога като язва, “Божий пръст”. Те бяха малки животинки, но силни, когато

Бог ги употреби за наказание. Така също, когато Бог показва на вярващите злото даже на “малките” грехове, те знаят, че не могат да са лекомислени относно тях. Библията казва, че грехът дава заплата, и че заплата му е смърт (Римляни 6:23). Всеки грях, било малък или голям, донася духовна смърт. Затова не вярвайте на Сатана, когато казва, че малките грехове не вредят!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Тази глава се отнася за други два начина, чрез които Сатана се опитва да накара вярващите да съгрешават. Първо, Сатана ще им каже, че даже най-добрите хора в Библията са съгрешавали - така че и те могат да съгрешат. Второ, след това Сатана ще каже на вярващите да не се безпокоят за греха, защото Бог винаги ще им прости. Нека видим защо тези две идеи са погрешни.

Първо, Сатана понякога казва на вярващите че най-добрите хора са съгрешавали, така че и ти можеш да съгрешиш. Давид бе човек, когото Бог обичаше и все пак съгреши с жената на друг. Така Сатана ни казва, че грехът не е бил осъдителен. Ной получи Божието благоволение (*Битие 6:8*). Все пак, в *Битие 9:21* виждаме, че този същия Ной се е напил. И така, Сатана казва на вярващите, че да се напиеш не е грешно. Исус казва, че Петър е бил благословен от Господа (*Матей 16:17*), но в *Матей 26:74* същият този Петър се заклева, че даже не познава Исус! Така Сатана казва на вярващите, че постъпки като тези не могат да са погрешни.

Е добре, прав ли е Сатана? Давид, Ной и Петър и много други добри хора, които Бог обичаше, също съгрешиха и то сериозно съгрешиха. Това означава ли, че вярващите не трябва да се безпокоят за греха?

Забележете **първо**, че Сатана казва половината от истината за хората в Библията като Давид или Петър. Давид съгреши, но той също се и покая. *Псалм 51* е писан за

Давид, неговите чувства и покаянието му, след като беше съгрешил. Той каза: “*Измий ме съвършено от беззаконието ми и очисти ме от греха ми*” (*Псалм 51:2*). Това не са думи на някого, който е безразличен към греха си. Давид се отврати от греха си, намрази го и потърси Божията милост. По същия начин, след като Петър беше проклинал и беше казал, че не познава Исуса, той излезе вън и плака горчиво (*Матей 26:75*). Защо плака Петър? Защото той знаеше, че е съгрешил и мразеше злото, което беше направил. Така, когато вярващите мислят, че те могат да съгрешат, защото добри хора в Библията са съгрешили, те би трябвало да се запитат: “Кая ли се, както тези хора са се покаяли?” Тези библейски личности са мразели греха, даже и понякога да са грешели. Вярващите трябва да мразят греха по същия начин и да се пазят настрана от него.

Второ, забележете че тези добри хора не продължиха да съгрешават. Те съгрешиха неволно. Но те нямаха намерение или мисъл да продължават да грешат. Когато съгрешиха, те не го сториха с цялата си душа. Но Сатана иска да накара вярващите да съгрешават така често, че грехът да стане естествен за тях. Той иска те да съгрешават без даже да мислят за това! Той иска те да са щастливи като грешат. Това е съвсем различно от начина, по който Давид или Петър някога са съгрешили. Те веднага търсеха Божието прощение за злото, което са извършили.

Запомнете, че Давид и други, колкото и да бяха добри, страдаха много за греховете си. Давид каза, че било мъчително, както ако има строшени кости (*Псалм 51:8*). Бог каза, че поради Давидовия грях ще има винаги насилие в неговия дом и така беше.

Греховете на хора като Давид и Петър са в Библията, за да предупреждават вярващите и да им помагат. Бог не иска вярващите да се отчайват когато съгрешават, затова Той показва, че даже и най-силните вярващи понякога съгрешават. Все пак Бог предупреждава вярващите да не съгрешават. Ако вместо това вярващите мислят, че грях може да има, те не мислят за греха по начина, по който Бог мисли.

Все пак Сатана ще се опита да накара вярващите да са невнимателни към греха. Сатана казва: “Не се безпокой”. Опасно е да слушаш Сатана, когато говори така поради **тези пет причини**:

Първо, когато някои не се безпокоят за греха, това е признак, че Бог е против тях. Ако някой не се смущава, когато съгреша, тогава бъдете сигурен, че Бог го съди. Ужасно нещо е, когато Бог оставя хората да съгрешават. Бог казва това за израилтяните: “*Затова ги оставих да вървят по упорството на сърцето си, за да ходят по своите си намерения*” (*Псалм 81:12*). Това беше част от Божието осъждане върху тях. Когато Бог оставя хората сами, те не се безпокоят, е съгрешават.

Второ, Бог е праведен, както и милостив. Сатана скрива част от истината като казва, че Бог ще бъде винаги милостив. Когато Адам съгреша, Бог справедливо го изпъди във от Рая. Когато целият свят стана нечестив, Бог справедливо изпрати потоп. Ако грешниците не се покаят, Бог не може, да им прости.

Трето, много голямо зло е да съгрешаваме против Божията милост. Божията милост идва преди Божието осъждане, но когато хората не обърнат внимание на Божията милост, тогава следва Божието осъждане. Това е редът, в който Бог върши своята работа. Давид пее първо за Божията любов и след това за правосъдието Му (*Псалм 101:1*). Това е Божият ред. Бог предлага на вярващите първо своята милост и благод. Но ако те не обърнат внимание на Неговата милост, Бог ще ги съди. Бог показва голяма милост и благод към израилтяните, обаче те забравиха всички Божии добрини и се отвърнаха от Бога. Исус каза, че камък върху камък няма да остане от техния храм (*Марк 13:2*) и така стана. Ерусалимският храм беше разрушен. Хората бяха избити или отведени в плен. Онези, които се бяха радвали на Божията благод, но се бяха отвърнали от Бога, получиха Божието правосъдие. Колкото повече вярващите са благословени, толкова по-строго ще бъдат съдени, ако забравят тези благословения.

Четвърто, вярващите никога не трябва да мислят, че поради факта, че те се радват на някои от Божиите благословения, всичко е добре. Всеки се възползва от Божията добрина по един или друг начин; но Божията специална благод е само за хора, които Го любят и Му са послушни. В Библията е казано, че Божията неизменна любов окръжава човека, който уповава на Него (*Псалм 32:10*). Уповавате ли на Бога? Ако уповавате, вие няма да искате да съгрешавате.

Пето, Божията милост е една много силна причина, за да не съгрешаваме. Божията благод никога не може да бъде извинение за грях. Библията казва, че поради всичките Божии милости, вярващите трябва да предадат себе си на Бога - тяло, ум и всичко което са - на

Него, за да ги употреби за Негова служба (*Римляни 12:1*). Божията благодост трябва да подтиква вярващите да любят Бога, а не да съгрешават против Него. Ако някой казва, че Божията благодост означава, че грехът е без значение, този човек показва, че в действителност не цени Божията благодост. Да разберем правилно Божията благодост, значи да бъдем така привлечени към Него, че желанието за грях против Него да е победено.

ГЛАВА ПЕТА

Тази глава се отнася за друг начин, по който Сатана се опитва да накара вярващите да съгрешават. Сатана им казва, че е лесно да се отвърнем от греха, като се покаем. “Това, което трябва да направите, е да кажете: Господи, имай милост към мен и Бог ще ви прости. Покаянието е лесно. Затова не се безпокойте и грешете” - казва Сатана.

Обаче тази лъжа на Сатана е много опасна. Това е лъжа, която е поставила много хора под контрола на греха, защото покаянието не е лесно: то е трудно - толкова трудно, че надминава човешките сили. За да се покаят, вярващите се нуждаят от сила, която не е по-малка от силата, която е сътворила света или е възкресила Исус Христос от мъртвите.

Апостол Павел писа на Тимотей, че Божиите слуги трябва да поучават хората на истината, *“та дано Бог би им дал покаяние”* (2 Тимотей 2:25). Покаянието не е лесно за човека. Покаянието е дар от Бога. Пророк Еремия казва:

“Може ли леопард да промени пъстротите си? Тогава можете да правите добро и вие, Които сте се научили да правите зло!”

Хората не могат да се променят сами. Те не могат да се отвърнат от греха от само себе си. Те се нуждаят от Божията сила да извърши в тях тази промяна. Само да казват думите - “Господи, имай милост към мен” не е истинско покаяние. Да си служиш с думи като тези, без никаква промяна в личния си живот, е все едно да претендираш, че се покаяваш. Фалшивото покаяние осъжда повече грешника, отколкото самия грях.

Има три стъпки в покаянието.

Първата част, е “промяна” или “обръщение”. Покаянието значи отвърщане от греха и обръщане към Бога. Това значи, да се обърнем от тъмнината към светлината. Исаия казва:

“Нека остави нечестивия пътя си, и неправедния помислите си; нека се обърне към Господа.” (Исаия 55:7)

Покаяние означава да се отвърнем от всички грехове, дори от грехът, който е най-много обичан, и да се обърнем към Бога и към всичко, което Бог казва, че е добро. Когато хората се покаят, те знаят, че няма в тях нищо угодно на Бога, и че всичко което имат е грях - затова се обръщат към Бога за Неговата помощ и прощение. Покаянието никога не е лесно: То е трудно и причинява мъка и срам.

Втората част на покаянието е една промяна в целия живот на хората. Покаянието значи промяна във вътрешния живот - в тяхното мислене и в това, което те искат. Покаянието също означава промяна в живота, която другите хора могат да видят - промяна в техния начин на живот, в техните действия, навици и външен вид. *“Измийте се, очистете се”* (Исаия 1:16). Това не означава “измийте телата си”, но по-скоро *“очистете вашия начин на*

мислене. Отмахнете от очите Ми злото на делата си” - продължава стихът. Това означава да се отвърнем от злите дела. Покаяние означава вътрешна промяна - промяна на целия живот.

Трето, покаянието трябва да продължи през целия живот на вярващите. Покаянието значи винаги да продължаваш да пазиш Божиите заповеди все повече и по пълно. Това значи да се приближаваме все повече и повече при Бога - въпреки че в същото време вярващите още знаят, че те са грешници. Животът на християнина е изтъкан от покаяние за грях пред Бога: той е пълен с покаяние. Апостол Павел, когото Бог употреби така мощно, можеше въпреки всичко да каже, *“кой ще ме избави от тялото на тая смърт?”* (Римляни 7:24). Той още се покаяваше. И тогава казва: *“Благодаря Богу! Има избавление чрез Исуса Христа, нашия Господ”* (ст. 25).

Покаянието не е естествено нещо за човеците. Те се нуждаят толкова от милост, благодет, любов и сила от Бога, за да се покаят, колкото и от нуждата да бъдат пазени от съгрешаване.

“Дойдете да се върнем при Господа; защото Той нарани и Той ще ни изцели; порази и ще превърже раната ни. Подир два дни ще ни съживи, на третия ден ще ни въздигне; и ще живеем пред Него.” (Осия 6:1-2)

Забележете, че Бог е Който върши всички тези неща за Своя народ. Той ги изцелява; Той превързва раните им; Той ги съживява и въздига. Божията сила и любов са в действие, когато вярващият се кае! Без Божията милост и любов в действие няма истинско покаяние.

Сатана може в начало да каже на хората, че покаянието е лесно. Но след като те са продължили да съгрешават, той ще промени своята идея и ще им каже, че покаянието е почти невъзможно. След като те са заживели в греха, Сатана ще им каже, че покаянието сега е най-тежкото и трудно нещо в света. Той ще им каже, че е толкова трудно да се обърнат от греха, който е станал част от техния живот, че те не могат да се покаят, след като не са обърнали внимание на Божията милост и предупрежденията на Святия Дух. Сатана ще им припомни колко пъти те са съгрешавали и колко са зли техните грехове. “Сега е невъзможно да се покаеш” - ще каже той.

Вярващите обаче трябва да са мъдри. Те трябва да се покаят навреме, сега! Покаянието никога не е лесно, но Божията милост е близо да помогне на всеки, който се обръща от греха към Него.

ГЛАВА ШЕСТА

В тази глава ние ще разгледаме още два от методите на Сатана да накара вярващите да съгрешат. Понякога Сатана показва на вярващите, че грешните хора се радват на добри неща в този живот, въпреки че те съгрешават. Сатана казва, че съгрешаването е допустимо, щом като грешниците живеят така добре. Понякога Сатана въвежда вярващите в грях, като ги кара да интимничат с хора, чиито живот е грешен, или да се намират на места, където стават лоши неща. “Ти можеш да дружиш с пияници, без ти сам да се напиваш” - внушава той. “Можеш да прекараш времето си с неморални хора, без да вършиш нещо лошо; можеш да присъстваш на всякакви лоши места, без да бъдеш засегнат от тях” - казва Сатана. Въпреки това много често идвайки в близост с нещо грешно, ние падаме в грях.

Библията предупреждава вярващите относно места и хора, които могат да ги насърчат да съгрешават. В *1 Солунци 5:22* се казва на вярващите да избягват всякакъв вид зло. И Старият Завет казва:

“Не влизай в пътеката на нечестивите, и не ходи в пътя на лошите; отбягвай от него, не минавай край него; отклони се от него и замини.” (Притчи 4:14-15)

Избягвай всичко, което не е добро, благотворно и свято. Не прави нищо, което загатва за грях. Ако хората не искат да се изгорят, те трябва да се пазят от огъня. Ако не искат да съгрешават, те трябва да стоят настрана от всичко, което би ги водило към грях.

Библията ни разказва за Йосиф, който се отвърна от греха и беше угоден на Бога. Жената на Потифар, началника на Йосиф, насърчаваше Йосиф да има сношение с нея. Но Йосиф не искаше да я послуша. Въпреки че тя говореше на Йосиф всеки ден, той отказа даже да бъде с нея (*Битие 39:19*). Ако искате да се радвате на Божиите благословения, бъдете като Йосиф и избягвайте всичко, което ви насърчава да съгрешавате.

Когато вярващите се отвръщат от неща, които биха могли да ги въведат в грях, това е знак, че Божията благодат работи в тях. По този начин Авраам живя благочестив живот между безбожни хора; Данаил беше верен на Бога в една страна, където се кланяха на фалшиви богове. В Новия Завет, Тимотей живя един самообладан живот между развратни Ефесяни. Вярващите не трябва да слушат Сатана, когато им говори, че могат да са близо до греха, но да се пазят от него. Божието учение в Библията е ясно; отвръщай се веднага от всичко, което води до съгрешаване и следвай това което е добро.

Има друг начин, по който Сатана въвлеча вярващите в грях. Той понякога насочва вниманието ни към грешници, които се радват на добър живот и нямат никакви трудности. “Погледни на тези” - казва той. “Те продължават да грешат, но имат щастлив живот, изпълнен с добри неща. Те никога нямат тревоги. Присъедини се към тях; съгрешавай като тях, и ще ти бъде добре!”

Бог понякога е добър в този живот към хората, които осъжда. Начинът, по който вярващите виждат Бог да се отнася към хората, не винаги показва какво Бог мисли за тези хора. По същия начин понякога Бог допуска трудности в живота на хора, които Той люби. Слънцето грее еднакво върху тръните и върху плодните дървета. Добрите дарове от Бога получават лоши хора, както и добри хора. Добрите и лошите хора еднакво се радват на добро здраве, богатство, слава, или страдат от болести и загуба.

Бог е против хората, които си служат с Неговата доброта, като причина за съгрешаване. Божият гняв е особено силен против хора, които злоупотребяват така с Неговата благодат. Вярващите никога не трябва да мислят, че Божията благодат значи да им бъде дадена свобода да съгрешават. Тя е предназначена да ги води към покаяние.

Хората трябва да бъдат много загрижени, че животът им е бил изпълнен с Божиите благословения, но без изпитание или наказание. Ако Бог никога не им е изпращал някакво изпитание, ако животът им е бил винаги спокоен, те са във възможно най-лошото състояние. Когато Бог спре да наказва и изпраща изпитания на някого, това лице е загубено. Вярващите могат да се чувстват щастливи, ако Бог не ги наказва, но това чувство на щастие е фалшиво. Макар да показват, че всичко им е добре, може никак да не им е добре.

Грешниците се радват на добрите неща в живота - но тези благословения са нищо в сравнение с благословенията, които нямат. Грешниците могат да се радват на пари, сила, приятели, здраве и щастие; но те не познават Бога, Христос или Святия Дух; те нямат мир с Бога или прощение; те не са чада на Бога; те не са свободни от силата на греха; те нямат надежда за небето. Какво са всички благословения в този живот на земята, ако хората нямат Божията любов, прощение на греховете, присъствието на Исус Христос и надеждата за славата? Също добрите неща в живота са смесени и с лоши неща. Парите и силата донасят безпокойство и страхове, както и доволство. *Псалм 92:7* казва:

“Нечестивите изникват като тревата, и всички, които вършат беззаконие, цъфтят; само, за да се изтребят вечно.”

Защото Бог често ще накаже с духовни наказания хора, които са най-малко наказвани в този живот. С духовни наказания искам да кажа: Да не желаят да се покаят, да не са заинтересовани от Исуса Христа, да нямат никакво разбиране за истината относно Бога - наказания като тези са далеч по-лоши, отколкото всички мъки и изпитания в този земен живот.

Един ден Бог ще иска да знае как вярващите са употребили благословенията на този земен живот. Ако Бог е бил благ към тях ден след ден, Той ще ги попита, какво са направили с Неговата благодат? Какво ще покажат на Бога за всички благословения, които им е дал? Бог е търпелив и благ сега, но Неговото търпение и благодат са назначени да водят вярващите към Него, а не далеч от Него в грях. Вярващите не трябва да вярват на Сатана, когато им казва, че Божията благодат и търпение дават да се разбере, че няма нищо лошо в това да се греши. Те трябва да стоят далеч от греха и близо до Господ Исус Христос!

ГЛАВА СЕДМА

Сатана води вярващите в грях като им казва, че християните срещат опозиция и много трудности, защото са святи. Той казва, не само че грешниците се радват на добър живот, но хората които се отвръщат от греха имат страдания и трудности. “Да си свят, значи да имаш неприятности” - казва Сатана. “Сигурно по-добре е да живееш така, че да не си причиняваш неприятности. Грешниците не страдат толкова, колкото благочестивите хора”.

Какво трябва да мислят вярващите, когато Сатана ги изкушава с такива идеи?

Първо, те трябва да запомнят, че всички трудности, които имат вярващите, са предназначени за тяхно добро. Бог никога не изпраща страдания на Своя народ без една добра цел, въпреки че те не могат да видят доброто веднага. Ето някои от добрите последици, които често произлизат от страданията на благочестиви хора: Те научават колко лош е грехът; страданието може да ги накара да се откажат от греха; страданието може да ги приготви да се пазят от греха в бъдеще. Бог дисциплинира, наказва и учи вярващите за тяхно добро, така че те да могат да споделят Неговата святост (*Евреи 12:10-11*). Даже ако Божията дисциплина е мъчителна за времето, тя произвежда добър живот и голямо благословение в живота на вярващите.

Бог обучава Своя народ, като ги прави духовно способни и здрави, а страданието е част от този обучаващ процес. Страданието може да ги смирява и прави съвестта им чувствителна към учението на Святия Дух. Страданието може да доведе вярващите по-близо до Бога и

да ги накара да се молят по-предано. *“Преди да бях наскърбен, аз заблуждавах, Но сега държа Твоето Слово “. (Псалм 119:67)*

Страданието също укрепва духовния живот на вярващите - те стават по- силни в любов към Бога и към Неговия народ; по-силни във вяра, надежда и в радост.

Второ, вярващите трябва да запомнят, че трудностите не могат да засегнат това, което е най-важно за християните, а именно, че Бог ги люби. Трудностите могат да ги направят да страдат в тяло и ум и даже да им отнемат живота, но не могат никога да ги отделят от Божията любов.

Трето, вярващите трябва да помнят, че трудностите, които имат християните, са за кратко време и траят само за момент. Давид казва:

“Защото гневът Му е само за една минута, а благоволенieto Му е за цял живот; вечер може да влезе плач да пренощува, а на сутринта иде радост.” (Псалм 30:5)

В действителност има много кратко време между познаване Божията благодат тук на земята и радостта на славата в небето. Защото още малко, *“И ще дойде Тоя, Който има да дойде, и не ще се забави” (Евреи 10:36-37)*. Това кратко време на страдание скоро ще свърши и вярващите ще бъдат с Христа завинаги!

Четвърто, вярващите трябва да помнят, че трудностите които изпитват, идват от Божията вечна любов към тях. Господ Исус казва: *“Ония, които любя. Аз ги избличавам, и наказвам” (Откровение 3:19)*. Бог приготвя вярващите за небето, и това понякога е болезнено. Въпреки това, самия факт, че Бог така се грижи да ги приготви за небето, показва, че Той много ги обича.

Пето, вярващите не трябва да гледат на причинените трудности, а да очакват духовните резултати, придобити от тях. Божията цел е да бъде видян резултатът на страданията. Йосиф пострада в Египет и беше хвърлен в затвор. Въпреки това Божията цел беше Йосиф да спаси живота на семейството си. Йосиф стана главен началник в Египет. И Давид беше заобиколен от неприятели и в голяма опасност в ранните си години. Все пак той стана силен цар и беше почитан от народа си. Това беше Божията цел за Давид, и все пак страданието го заведе до тази цел. По същия начин, вярващите трябва да съдят за своите страдания, не чрез трудностите, които го изпитват, но чрез духовните резултати получени от тях.

Шесто, Божията цел, като изпраща трудност, никога не е с цел да увреди вярващите или да ги доведе до отчаяние. Бог не иска да ги съкруши и унищожи със страдание. Бог иска да ги изпита и да ги укрепи, но никога не цели да ги унищожи. Мойсей припомни на Израел това:

“И да помниш целия път, по който Господ твоя Бог те е водил през тия четиридесет години из пустинята, за да те смири и да те изпита, за да узнае що има в сърцето ти.” (Второзаконие 8:2)

- това беше Божията цел, а не да ги съкруши и да ги изтреби.

Накрая, вярващите трябва винаги да помнят, че скръбта и нещастията, които следват греха, са много по-големи и тежки от коя да е скръб, съпроводена от благочестие и святост. Скръбта, която донася грехът, няма нищо добро в себе си. Тя няма надежда, нито добра цел. Исаия казва:

“А нечестивите са като развълнувано море; защото не може да утихне, и водите му изхвърлят тиня и кал. Няма мир за нечестивите, казва Бог.” (Исаия 57:20-21)

Скръбта, която излиза от греха, съдържа само онова, което е страшно и ужасно: т.е. Божия свят, справедлив гняв; Божието противопоставяне на злото и неговия гняв.

ГЛАВА ОСМА

Тази глава е относно други два начина, чрез които Сатана води вярващите в грях. Първо, Сатана ги прави да мислят, че понеже други хора са по-лоши от тях, те трябва да са спокойни и могат да грешат. Второ, Сатана ги кара да мислят, че християнството е пълно с глупави идеи и грешки.

Ние ще разгледаме всеки един от тези методи, с които си служи Сатана.

Първо, той иска вярващите да мислят като фарисеите, които се молеха:

“Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човеци, грабители, неправедни, прелюбодейци ...” (Лука 18:11)

Това състояние не е честно. Вярващите трябва да гледат първо на собствения си живот и да видят греха, който е там, преди да са забелязали греховете на другите. Вярващите не трябва да се сравняват с други хора, но с Библията, която е Божият стандарт за техния живот.

Когато Сатана кара вярващите да се сравняват с по-грешни хора, те трябва да помнят, че всички хора, които не се покаят за греховете си, ще страдат в пъкъла. Големи грехове ще получат големи наказания; по-малки грехове ще бъдат по-малко наказани. Ще бъде ли от полза да знаем, че страданията на някои в пъкъла ще бъдат по леки от страданията на други? Истината е, че наказанията в пъкъла - и малки и големи, остават завинаги. Затова никой не трябва да вярва на Сатана, когато казва, че те не са толкова големи грешници, колкото са другите и затова не бива да се тревожат за греховете си.

Второ, Сатана се опитва да убеди дори и вярващите, че християнството не може да се вземе сериозно. Той ще им каже, че Библията е пълна с грешки, че Исус Христос никога не е живял, че историите в Библията са написани само да ни дадат представа за събития и нищо повече; че те просто трябва да правят това, което тяхното вътрешно естество ги кара да правят и да не ги е грижа за това, какво Библията казва за греха.

Забележете, че целта на Сатана във всичко това е да подтиква вярващите към грях, не да им помогне да мислят правилно. Сатана може да им внуши, че те са много умни и прогресивни в мисленето си, но единствената му цел е да ги накара да съгрешават. Божията цел е различна. Бог е така против кривото мислене, както и против вършене зло. *Римляни 1:28* казва:

“И понеже отказаха да познаят Бога, Бог ги предаде на развратен ум да вършат това, което не е прилично.”

Хората мислеха погрешно - искаха да оставят Бога вън от мислите си, и те стигнаха до там да вършат това, което не трябва да се прави: Да грешат.

Следователно, вярващите трябва да запомнят, че Божията истина в Библията трябва да проникне във всяка част на техния живот. Те се нуждаят от истината в ума си, и във всичко което вършат и казват. Само така те ще мислят правилно, ще взимат мъдри решения и ще бъдат освободени от глупави и незначителни начини на живот.

Това са погрешни идеи, които Сатана иска вярващите да следват, които ще ги увредят и ще ги отдалечат от Божията истина. Апостол Павел казва на вярващите, че Бог им е дал истинската основа за тяхното мислене и живеене в Самия Исус Христос (*1 Коринтяни 3:11-15*). Ако те градят нищожни неща върху тази основа, тогава в деня на Божия съд всички техни нищо и никакви идеи и дела ще бъдат изгорени. Само Божията истина ще остане. Колко глупаво е тогава да прекараш всичкото си време във вярване на неверни идеи, само за да ги изгубиш в края на живота. Всяко учение, което води до грешен, безбожен живот, трябва да бъде отхвърлено. Павел казва, че църковният водач трябва да държи твърдо на сигурната вест, на която е бил научен, така че той да може да помага на другите чрез неговото здраво учение, и да покаже на хората, които са били против истината, че са били на погрешен път (*Тим 1:9*). Бог е дал на Своя народ Неговата истина да ги ръководи, да ги укрепва и да ги направлява. Те трябва да приемат тази истина смирено. Бог излива Своята благодат върху смирени хора, които са изпразнени от своите собствени идеи, точно както питието е налято в една празна чаша. Колкото повече Божията благодат измива вярващите, толкова по-малко ще бъдат увредени от погрешни идеи. Затова вярващите не трябва да се доверяват на Сатана, когато им казва, че християнството е пълно с грешки.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Сега ще размишляваме върху два метода, които използва Сатана, да направи живота на християните безполезен. Сатана може да направи живота в настоящия свят да изглежда толкова привлекателен за тях, че те забравят всичко, което Бог иска да правят. Или Сатана може да покаже на вярващите, че християнският живот носи опасност, загуба и страдание.

Много хора са били засегнати от първия метод. Те са следвали Исус Христос отблизо, докато Сатана е направил светския живот да изглежда по-интересен от Исус Христос. Хора, които така са изкушавани, **трябва да помнят осем факта:**

Първи факт: Нищо, което този свят предлага, не е в състояние да пази вярващите от зло, или да им направи добро. Най-голямата парична сума не може по само себе си да излекува човека от болестта му. Да си силен или известен, не означава да си щастлив. Сила, известност или пари не могат да помогнат във време на духовна нужда. Така че, защо вярващите трябва да позволяват на тези неща да ги държат надалеч от благословенията на небето?

Втори: Всичко в този свят е празно и без стойност в себе си. Книгата Еклисиаст в Библията започва с този факт:

“Каква полза на човека от всичкия му труд, В който се труди под слънцето?” (Еклизиаст 1:3)

Отговорът е ясен: Хората не спечелват нищо с вечна стойност от този свят.

Трети: Всичко в този свят е несигурно, не може да се разчита на него - подлежи на промяна. Павел казва:

“На ония, които имат богатството на този свят, заръчай да не високоумстват, нито да се надяват на непостоянното богатство, а на Бога.” (1 Тимотей 6:17)

Четвърти: Всичко, което изглежда така привлекателно в този свят, е вредно и опасно за нас, поради нашия грях. Когато израилтяните се радваха на добър живот, те се разбунтуваха против Бога: когато бяха добре нахранени и Бог се грижеше за тях, те се отвърнаха от Бога, Който ги е създал и отхвърлиха Спасителя си. Това е опасността да си доволен от настоящия свят; понеже са грешници, хората лесно се отвръщат от Бога.

Пети: Всички удоволствия в този свят са смесени с неприятности и безпокойствие. Няма успех в този свят, който да не води със себе си някакво безпокойство.

Шести: Библията ни учи, че вярващите трябва да държат твърдо за вечните и непроменливи неща, а не за нещата от настоящия свят. Хората в Стария Завет, които имаха вяра в Бога, копнееха за по-добро отечество - небесно (*Евреи 11:16*). Тези вярващи са искали това, което е най-добро: Те очакваха небесния живот и не се интересуваха от привлекателностите в този живот на земята. Така трябва да са и вярващите днес, ако искат да са угодни на Бога. Тогава те ще имат радост в този живот, мир в смъртта и венец на правдата, когато Христос се яви.

Седми: Истинското щастие не се намира в наслаждаване на неща от този живот. Истинското щастие е толкова голямо и славно, че то може да се намери само в Бога. Да познаваш Бога е най-добрата опитност, която един християнин може да има.

Осми: Всеки човек е с по-голяма цена от стойността на целия свят. Вярващите не се оценяват достатъчно, когато искат добрите неща от този свят за себе си. Те са били създадени за нещо много по-велико. Всеки човек е създаден да познае Бога, да познае Исус Христос и да се радва на Божието присъствие във вечността. Затова вярващите не трябва да оставят Сатана да ги отклонява от служението им към Бога, когато той им казва, че щастието в този свят е най-важната опитност.

Вторият начин, чрез който Сатана се опитва да отклони вярващите от служене на Бога, е да ги уплаши, като им показва, че в християнския живот има опасност, загуба и страдание. Сатана ги кара да се страхуват от следване Христа поради неприятностите, които могат да имат.

Когато Сатана изкушава така вярващите, те трябва първо да размислят, че никакви неприятности, идващи от следването на Христа не могат никога да ги увредят завинаги. Нищо не може да ги лиши от присъствието на Бога, от Божиата милост, от прощението за грях, от радостта в Святия Дух или от мирът в тяхната съвест.

Изкушаваните вярващи трябва също да мислят как пренебрегването да следват Христа може да ги доведе до опасност в този живот, както и в духовна и вечна опасност.

“Как ще избегнем ние, ако пренебрегнем едно толкова велико спасение?” (Евреи 2:3)

Вярващите ще пострадат много повече като пренебрегват Божиите заповеди, отколкото като се покоряват на Бога.

Изкушаваните вярващи трябва също да помнят, че неприятностите, които Бог им изпраща, когато го следват, са предназначени да ги спасят от още по-големи трудности. Християни, които са страдали по някакъв начин, често пъти са били избавени от много по-големи беди: Гордост, духовно мъртвило, небрежност, безразличие към святост, горчивини към другите, или любов към този свят.

И накрая, това което трябва да запомним е, че вярващите ще спечелят повече отколкото те биха изгубили, като следват Бога, като Му служат и живеят един свят живот. Апостол Павел казва на Тимотей, че *“благодестията със задоволство е голяма печалба” (1 Тимотей 6:6)*. Има радост, мир и утешение в служението на Бога, които не могат да се намерят никъде другаде. Затова вярващите не трябва да допускат неприятностите и проблемите да им попречат в служението на Бога или да следват Христа - защото животът по Бога има много по-голяма стойност и благословение, отколкото всичко друго.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Сега ще размишляваме за други два начина, чрез които Сатана се опитва да попречи на вярващите да живеят свят живот. Първо: Сатана може да се опита да ги накара да мислят, че е трудно да следват Христа. Сатана би искал вярващите да се безпокоят за това, колко трудно е да се молят; колко трудно е да размишляват за Бога; или колко досадно може да бъде да действат в работи с други християни.

Сатана не е прав, и то поради няколко причини. Християните трябва да следват Христа: Добро и право е да живеят свят живот, и те трябва да мислят повече за нуждата от служение на Христа, отколкото за проблемите, които възникват от следването Му. Вярващите трябва да служат на Христа, за да изявят благодарността си към Бога. Те имат нужда да растат в святост, за да побеждават греха. Те се нуждаят да бъдат послушни на Бога, за да вършат Божието дело в този свят. Вярващите имат нужда да следват Христа както Той ги учи, за да станат по-смели, по-дръзновени като Божий народ. Като вършат всичко това те могат да имат затруднения и проблеми; но трябва да мислят повече за важността да служат на Исус Христос, отколкото за проблемите, които това ще им причини.

Вярващите трябва да запомнят също, че когато те наистина искат да служат на Господ Исус, Той ще направи служението им леко. Може да не изглежда лесно преди да започнат; но като вършат Божията воля, те ще открият, че има голяма радост в нея. Хората се смееха на Неемия, когато той и неговите сподвижници послушаха Божия зов да поправят стените на Ерусалим. Но Неемия знаеше, че като градят стените, Бог ще бъде с тях. Ето какво каза той:

“Небесният Бог, Той ще ни направи да благоуспеем; затова ние, слугите Му, ще станем и ще градим. Вие обаче, нямате дял, нито право, нито спомен в Ерусалим.” (Неемия 2:20)

И Исаия казва за Бога:

“Посрещаш с благодост този, който радостно върши правда, Дори ония, които си спомнят за Тебе в пътищата Ти;” (Исаия 64:5)

Вярващите се нуждаят също да размишляват какви мъчнотии издържа сам Исус. Той никога не бягаше от страданието, но посрещна най-страшното страдание от всички в тялото и душата Си, за нашето духовно и вечно добро, както и за нашето добро в този земен живот. Тъй като Исус пострада толкова много за нас, ние трябва да сме Му послушни и да живеем за Него, даже ако не страдаме толкова.

Когато Сатана казва на вярващите, че е трудно да следват Христа, и че трябва да се откажат, те трябва да помнят, че следване Христа е трудно само за техния стар, грешен, човешки начин на живот. Всички вярващи християни имат два вида живот: Божия нов живот и техния стар, грешен живот. Новият живот от Бога не намира за трудно да следва Христа. Само тяхното грешно естество не обича да върши Божията воля. Павел казва:

“Колкото за вътрешното ми естество, аз се наслаждавам в Божия закон.” (Римляни 7:22)

Вярващите знаят, че това е истина. Има нещо в тях, което се радва да угажда на Бога. Те не трябва да оставят Сатана да ги заблуждава относно този факт.

Накрая: Има голяма награда за следване Христа, въпреки трудностите. Ще има награда в бъдеще. Ние четем за Авраам, че той продължаваше да е послушен на Бога, защото гледаше напред към наградата от небето, *“града, който има вечни основи, на който архитект и строител с Сам Бог” (Евреи 11:10)*. Но и в този живот има награда за онези, които следват Христос въпреки трудностите. *Псалм 19:11* казва, че в опазването на Божиите заповеди има голяма награда. Колко са глупави вярващите тогава, ако оставят Сатана да ги отвлича от тези големи награди.

Сатана може да употреби друг метод да спре вярващите да служат на Бога. Той може да се опита да ги накара да мислят погрешно за това, което Христос е направил за тях. Сатана може да внуши, че понеже Исус Христос е извършил всичко за Своя народ - простил им е, възстановил ги е пред Бога, отнел е греховете им; за тях не остава тогава нищо друго, освен да са весели и да се радват. Сатана може да ги накара да мислят: “Христос е понесъл Божието наказание за нас. Христос е на небето сега и ни приготвя място. Христос е извършил всичко за нас; следователно няма нужда да се молим, да се покаяваме, да изучаваме Библията, да се срещаме с други християни. Христос ни е спасил - няма нужда да Му служим.”

Като внушава това, Сатана е взел част от истината и я е обърнал в лъжа. Библията ни показва, че Христос очаква един начин на живот от Своя народ. Вярно е, че не би имало никакви християни, ако Исус не бе извършил това и ако не продължаваше да го върши. И все пак да си християнин включва повече от приемане на това, което Исус е сторил. Библията казва:

“И вие не сте свои си, защото сте били с цена купени; затова прославете Бога с телата си.” (1 Коринтяни 6:19, 20)

Християните принадлежат на Христа; и те Му принадлежат, за да вършат Неговата воля с благодарност към Него. Така че Сатана не е прав като внушава, че един път спасени от Христа, нямаме нужда да Му служим.

Всъщност това което Христос е направил за вярващите и го прави, би трябвало да е възможно най-голямата причина, за да Му служат. Христос ги е освободил от силата на греха, от Божия гняв, от горчивината на смъртта и страданията в пъкъла, и следователно те трябва да са радостни да Му служат с веселие и благодарност. Павел писа на Тит:

“Исус Христос . . . даде Себе Си за нас, за да ни изкупи от всяко беззаконие и очисти за Себе Си люде за Свое притежание, ревностни за добри дела.” (Тит 2:14)

Фактът, че Христос е дал Себе Си за вярващите, трябва да ги направи ревностни да вършат добро. Ето защо истинските вярващи винаги са били дейни да служат на Христа. От друга страна, ако те не искат да служат на Бога, те трябва да се запитат дали въобще са истински вярващи. Апостол Йоан писа:

“Който казва: Познавам Го, а заповедите Му не пази, лъжец е и истината не е в него.” (1 Йоан 2:4)

Още един път, Сатана не е прав: Човек, който е спасен от греха, е внимателен да служи на Христа. Новороденият вярващ иска да служи на Христа с цялото си сърце, колкото и да му струва това, защото Христос е страдал толкова много, за да спаси всеки.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Тази глава се отнася за други два начина, чрез които Сатана се опитва да спре вярващите да служат на Господ Исус Христос. Сатана може да ги накара да мислят, че само един много малък брой хора служат на Христа и че тези хора са най-нищожните, най-слабите и най-бедните от всички. “Сигурно”, ще каже той, “вие няма да искате да прекарате живота си между хора като тях - безпомощни, бедни хора. Не си струва да бъдете послушни на Бога, ако Божият народ се състои от такива хора, нали?”

Или, второ, Сатана може да покаже на вярващите как повечето хора в света правят каквото си искат, и се присмиват на Божиите заповеди. “Повечето хора никога не се безпокоят за Божиите пътища” - казва им Сатана, “затова какъв смисъл има да сте различни? Вие ще бъдете по-добре, ако правите това, което всички други хора правят. Не си правете труда да следвате Христа.”

Какво трябва да мислят вярващите, когато Сатана им казва, че не си струва да следват Исус? **Първо**, те трябва да помнят, че ако и Сатана да нарича вярващите бедни, и ако и да са бедни за благата на този свят, те всъщност са много богати. Не богати с пари, но богати с Божиите благословения. Яков знаеше това и писа:

“Слушайте, любезни ми братя: Не избра ли Бог ония, които са сиромаси в светски неща, богати с вяра и наследници на царство, което е обещал на тия, които Го любяат?”

Тези малцина бедни, безсилни християни, както Сатана би ги нарекъл, са всъщност най-богатите, най-силните хора от всички. Те имат малко в ръцете си, но много в своите надежди. Те може да нямат почти нищо сега, но Божието славно царство ще дойде при тях.

Вярващите трябва да помнят също, че през цялата история някои от Божиите хора са били богати и прочути. В Библията има хора като Авраам и Йов, които бяха богати хора. Така че, Сатана не е прав даже като казва, че всички Божии хора са били бедни. Някои от тях са богати с добрините на този свят, а всички Божии хора са богати с духовни благословения.

Тези духовни благословения са много по-големи, отколкото всички земни богатства на всички грешници в света. Най бедният с духовни благословения вярващ има повече, отколкото най-богатият човек на земята без тях. Духовните благословения задоволяват, докато земните богатства нямат сила да благославят или помагат. Исус сравнява духовните благословения с *“жива вода”*, и Той каза:

“Който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века; но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот.” (Йоан 4:14)

Вярващите имат благословения, които пребъдват и никога няма да им се отнемат. Благословенията на християните ще останат с тях в затвора, в болест, в смърт и на небето. Никакви земни богатства не могат да направят това. Тогава кой е наистина беден: Тъй наречените *“бедни”* вярващи, или най-богатият грешник на земята?

Сатана също крие цялата истина, когато казва, че има само малцина християни в света. Това може да е истина, но не е цялата истина. Всички вярващи в света сега са много. И всички Божии хора, които са живели през цялата история са наистина едно много голямо число. В *Откровение 7:9* се казва, че Божият народ е като *“голямо множество, което никой не може да изброи, от всеки народ и от всичките племена, люде и езици”*.

Вярващите може да живеят там, където има много малко християни и повечето от тях да са бедни и скромни. Но идва ден (и в Божия поглед за време този ден е като утре), когато тези бедни, скромни вярващи ще светят по-ярко от слънцето. Павел писа, че Бог *“ни свързкреси, тури ни да седим с Него в небесни места, в Христа Исуса”* (Ефесяни 2:6). Един ден Бог ще покаже на света колко благословен е неговият народ; Тогава хората, които са богати със земно богатство, ще пожелаят да са живели като тези вярващи, които те мислеха за толкова бедни.

Вярвам, че Бог ще благослови Своя народ повече, отколкото Той някога ги е благославял в миналото, с духовни благословения в настоящия свят. Струва ми се, че идват дни на земята, когато целият Божий народ в този свят ще благоденства духовно, както никога по-рано. Това според моя ум е значението на такива библейски пасажи като *Исая 2:2*:

“В последните дни Хълмът на дома Господен Ще се утвърди по-високо от всичките хълми, И ще се издигне над вървата; И всичките народи ще се стекат на него.”

Или *Исая 66:20*:

“И ще доведат всичките ви братя, От всичките народи за принос Господу.”

Или *Псалм 2:8*:

“Поискай от Мене, и Аз ще ти дам народите за твое наследство, И земните краища за твое притежание.”

Божият народ е благословен сега; един ден неговите благословения ще се видят явно в този свят. Затова вярващите не трябва да слушат Сатана, когато той им казва, че християните са бедни и безсилни.

Сатана също казва на вярващите, че повечето хора правят точно както си искат и се надсмиват на Божиите пътища. Не само велики и богати хора, не учени и умни хора, но хора от всякакъв род, никога не се безпокоят за Божиите пътища. “Ще бъдете по добре, ако правите както всички други правят. Не се безпокойте да следвате Бога - почти никой не прави това” - казва той.

Има три факта, които трябва да се помнят, когато Сатана прави такива внушения.

Първо, Библията предупреждава да не следваме примера на грешни хора. Не е разумно да вършим нещо, само защото повечето хора го правят. То е противно на всичко, което Бог казва на вярващите.

“Нито участвайте в безплодните дела на тъмнината, а по-добре ги изобличавайте.”
(Ефесяни 5:11)

Второ, ако хората съгрешават само защото повечето други съгрешават, тогава даже и ангелите в небето не могат да ги спрат да страдат с онези хора в пъкъла.

“Ходи с мъдрите и ще станеш мъдър; А другарят на безумните ще пострада зле.”
(Притчи 13:20)

Ако хората съгрешават, понеже други съгрешават, те ще бъдат изпъдени от небето и ще страдат в пъкъла с тях.

Трето, вярващите трябва да помнят ценността на техния собствен живот. Струва ли си да изгубят самите себе си, само за да придружават другите в техния грях? Вярващите трябва да са внимателни, когато намерят голям брой хора да вършат нещо. Това не значи, че каквото правят е истинно или даже разумно, понеже толкова много го правят. Наистина, по-добре е да стоим на правия път, ако е необходимо сами, отколкото да вървим в криви пътища с други хора. Вярващите не трябва да слушат Сатана, когато той казва, че няма нужда да служат на Бога, защото толкова много хора се надсмиват на Божиите заповеди. Ако ценят живота си, те ще следват Господа Исуса Христа с цялото си сърце.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Сега ще размишляваме за други два метода, чрез които Сатана се опитва да попречи на вярващите да служат на Господ Исус Христос. Сатана може да им внуши всякакъв вид недостойни мисли в ума им, докато те се опитват да се молят, да четат Библията или да размишляват за Бога. Той ще води мислите им далече от Бога в незначителни и глупави неща. Или второ, Сатана ще ги кара да се чувстват доволни от живота си като християни, така доволни, че те повече няма да се безпокоят, да се молят или четат Библията, или да живеят като християни.

Нека размишляваме върху първия метод. Сатана е довел по този начин много хора до небрежност относно служението им на Бога. Той е приспал желанието им да слушат Божиата истина, да се срещат с други християни, или да се молят, но винаги насочва

мислите им далеч от християнски предмети. Сатана може даже да вложи в ума им толкова много недостойни мисли и тревоги, че те се плашат да се молят, или да мислят за Бога. Те се уморяват да служат на Бога. Те не са радостни, нямат благословение или полза от служение на Бога, защото Сатана постоянно ги смущава чрез мислите, които влага в техния ум.

Какво могат вярващите да правят, когато им е трудно да се молят или четат Библията, или да мислят за Бога, защото умът им е пълен с безполезни и неподходящи мисли?

Първо, вярващите се нуждаят да имат по-висши мисли за Бога: За Неговата слава и великолепиe, за Неговото величие и святост. Когато почнат да разбират колко силен, чист и велик с Бог, техните мисли за Него ще станат по-велики и другите мисли ще изгубят силата си. Когато вярващите имат нищожни мисли за Бога в ума си, тогава Сатана лесно ще може да ги отвлече да мислят за друго. Няма нищо по-добро от това да се спрат блуждаещите мисли. Когато вярващите идват при Бога, трябва да знаят, че Бог е навсякъде, че знае всичко, че е силен и напълно съвършен и прекрасен, че Той не може да гледа на греха. Хората в небето нямат недостойни мисли. Мислите на ангелите не са глупави и празни. Те са пълни с Божията слава!

Второ, вярващите могат да се пазят от безполезни мисли, като постоянстват в молитва, четене на Библията и размишления за Бога, даже ако ги безпокоят погрешни мисли. Много християни са открили, че Сатана окончателно ги е оставил, ако те просто са продължили да се молят, или да четат, или да мислят за Бога. Ако безполезните мисли карат вярващите още повече да търсят Бога и да искат Неговата помощ, тогава Сатана спира да ги безпокои с безполезни мисли. Когато Исус се съпротиви на изкушенията на Сатана в пустинята, Сатана Го остави за малко. Ако вярващите продължават да търсят Бога, когато Сатана се опитва да ги отклони от Бога, те също ще открият, че Сатана окончателно ги е оставил.

Тогава какво трябва да правят вярващите с безумните мисли, които Сатана влага в техния ум? Трябва ли да ги слушат? Има много мисли, които безпокоят хората - но тези мисли не са грях, ако вярващите отказват да им позволят да останат в ума им. Само когато безумните и безполезни мисли са приети в ума на вярващите, тези мисли могат да станат грехове.

Ако вярващите съжаляват, когато имат недостойни мисли в ума си и ако те правят усилия да ги пропъждат, това е знак, че Божията благодат работи в тях и че тяхната християнска вяра е реална. Грешните мисли покваряват живота. Грешните мисли водят към грешни действия; водят към безкрайна скръб. Затова вярващите трябва да се борят против грешни, празни мисли.

Над всичко, вярващите могат да се пазят от недостойни мисли, като желаят да бъдат изпълнени с новия живот, който идва от Бога. Това е което Павел искаше за християните в Ефес. Той казва:

“Да се изпълните с цялата Божия пълнота.” (Ефесяни 3:19)

Павел искаше да види толкова много от Божия живот в тях, колкото е възможно за тях да имат! Вярващите имат нужда да станат по-силни в тяхната любов към това, което е свято. Хората най-много мислят за това, което най-много обичат.

“Колко обичам аз Твоя закон! Цял ден се поучавам в него.” (Псалм 119:97)

Псалмопевецът обичаше това, което Бог казва и мислеше с Божиите мисли през целия ден. Ако вярващите обичат това, което е свято, те ще мислят и вършат угодното на Бога.

Накрая, ако вярващите не искат Сатана да ги безпокои с недостойни мисли, те не трябва да бъдат много заети с дейности в този свят. Такива дейности могат да изпълнят ума им с грижи. Мислите им ще бъдат пълни с безпокойствие и грижи, дори когато се обърнат към Бога. Така че, вярващите трябва да се пазят от неспокойните мисли на този живот и да насочат ума си към Божията слава и величие. Тогава Сатана не би могъл лесно да ги отклони с безполезни мисли. Сега нека помислим за втория начин, чрез който Сатана прави вярващите да забравят Бога. Той прави хората да се чувстват доволни от молитвите си, от четене на Библията и от приятелството им с други християни. Такива вярващи започват да мислят, че могат да приемат живота по-леко и да не са толкова сериозни като християни.

Когато Сатана изкушава вярващите така, те трябва да помнят тези **четири важни факта**:

Първо, всичко, което вярващите са правили или ще правят, е несъвършено. Дори и в молитвата, или четене на Библията, или друга християнска дейност, няма за какво да се гордеят. Ето защо Давид, който служеше на Бога така добре, все пак каза:

“И не влизай в съд със слугата Си; Защото пред Тебе няма да се оправдае ни един жив човек.” (Псалм 143:2)

Второ, Бог благославя вярващите, когато те се молят или четат Библията, или слушат да се проповядва. Ако не се правят тези неща, това значи загуба на благословение.

Трето, вярващите не са спасени от грях чрез техните молитви или четене на Библията, нито чрез нещо което те правят, но чрез това което Исус Христос е направил за тях. Те трябва да уповават само на Христа, за да бъдат спасени от грях. Искреността на такова упование се вижда от ревността им да живеят угодно за Бога. Онези, които уповават на Исус Христос и неговата правда, няма да слушат Сатана, който им казва да уповават на това, което те сами са направили.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Сатана има друг начин да уврежда християните. Ако не може да накара вярващите да съгрешат или да ги направи безполезни, той ще ги направи нещастни и нерадостни като Божий народ. Това познато ли ви е? Може би сте много мрачен и започвате да се питате: “Аз наистина ли съм християнин? Наистина ли принадлежа на Божието семейство?” Така Сатана изпълва ума ви със съмнения. Или може би се питате: “Надявам ли се наистина на вечния живот? Сигурен ли съм в него? Дали християнската ми радост е само едно радостно чувство и нищо повече?” Това също може да е атака на Сатана, изпълвайки ума ви с въпроси. Един от начините на Сатана да напада християните, е като ги изпълва със съмнения, неяснота, несигурност и така ги прави нещастни.

Сатана си служи с три метода да прави вярващите нещастни, недоволни и пълни със съмнения и страх.

Първо, Сатана ще се опита да направи вярващите да се безпокоят през всичкото време за греховете си. Той ще направи греховете им да изглеждат толкова големи, че да не мислят за нищо друго - дори не и за техния Спасител. Никой християнин не трябва да мисли така за греха. Вярно е, че има грях около нас и че вярващите още съгрешават; и все пак, грехът няма сила да ги осъди. Господ Исус Христос не отнема всичкия грях, но Той е отнел силата на греха да ги осъжда.

“Сега прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса.” (Римляни 8:1)

Вярващите вече не съгрешават своеволно и радостно. Те виждат колко е опасен грехът и искат да се борят против него. Това показва, че грехът не ги контролира повече. Сатана не е прав като казва: “Никой истински християнин не трябва да мисли за друго освен за греха”. Силата на тези грехове е била отнета от Исус Христос.

Вярващите трябва също да помнят колко често Бог обещава прощение в Библията. Те трябва наистина да се борят против греха. И все пак до края на живота ще има винаги някои грехове, които те не са победили. Но Бог прощава на всички, които наистина се покаяват. Бог казва това:

“Аз, Аз Съм, Който изличавам твоите престъпления заради Себе Си, И няма да си спомня за греховете ти. (Исаия 43:25)

Христос е заплатил цената за греха на целия Свой народ. Никой друг не би могъл да заплати тази цена. Павел казва:

“Който за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога.” (2 Коринтяни 5:21)

Вярващите не биха били скръбни, ако те дължаха на някого пари и друг е заплатил дългът им! Христос заплати греховния дълг, който всеки вярващ дължи на Бога. Така че, грехът няма право да прави нещастен християнина.

Това обаче не значи, че вярващите трябва да са безгрижни относно греха. Сатана иска да ги държи винаги на страх и в тревога, поради техния грях - това не е право. Бог иска вярващите да са загрижени относно греха и това е добре. Загрижеността относно греха ще държи вярващите в смирение, облягайки се на Божията помощ, за да му бъдат угодни. Истинската загриженост към греха ще кара вярващите да се облекнат на Исус Христос за прощение и сила; това ще ги прави внимателни към другите, които съгрешават и ще им даде желание да богатеят за небето.

Вярващите, които са угнетени, нещастни и ужасени поради грях, трябва да се покаят от това състояние на ума. Те трябва да разберат, че Божията любов е пълна, свободна, богата и вечна - да прости всичкия им грях и да го забрави завинаги.

Страданията на Христа бяха големи, силни и ефикасни, за да отнемат всичките грехове на всичките хора завинаги. Святият Дух донася всички благословения на Божията любов и Христовото прощение в живота на всеки вярващ. Така че, не трябва да оставят Сатана да ги гнети и да ги завлича с чувство на виновеност за техните грехове.

Има **втори начин**, по който Сатана прави вярващите да се чувстват нещастни, виновни и нищожни. Той ги довежда до мисълта, че да си християнин е едно високо положение, което те не могат да достигнат. Но това не трябва да прави вярващите нещастни.

Сатана обича да кара християните да мислят, че тяхната вяра не е достатъчно добра. Той ги убеждава, че вярата е такъв рядък и специален дар, че никой не може да го има. Сатана се опитва да каже на вярващите, че вярата означава никога да не се съмняват, но винаги напълно да вярват, че всичките им грехове са простени. Ако вярващите някога са се съмнявали, или са си задавали въпрос, или са били загрижени, Сатана би искал те да мислят, че нямат вяра.

С това Сатана прави вярата да означава много повече, отколкото Бог казва, че означава. Защото Бог казва на вярващите в Библията, че те могат да имат истинска вяра, без да бъдат сигурни, че въобще имат вяра. Иначе защо Йоан казва:

“Това писах на вас, които вярвате в името на Божия Син, за да знаете, че имате вечен живот.” (1 Йоан 5:13)

Те вярваха, но не знаеха, че имат вечен живот. Йоан им писа, за да им покаже, че те имат вечен живот. Все пак преди да знаят, че имат вечен живот, те бяха повярвали - те имаха вяра. Бог ни казва, че вярата означава да приемем Христа:

“А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божи чада.” (Йоан 1:12)

Но Сатана иска вярващите да мислят, че вярата означава да са сигурни и никога да не се съмняват, че Бог ги обича и че те ще отидат на небето. Така че, Сатана прави мерилото да бъдеш християнин по-високо, отколкото Бог го е направил. Вярващите не трябва да слушат Сатана. Да са сигурни, че са християни не е същото нещо, като да вярваш в Христа. Вярата идва първо, да си сигурен идва след това.

Трето, Сатана би искал вярващите да мислят, че Бог е винаги твърд и строг към тях. Сатана понякога ги кара да мислят, че понеже живота им е труден, Бог не ги обича. Те се молят за нещо, но не получават. Те очакват нещо добро, но са разочаровани. Те се трудят много, но те не получават каквото искат. И така те почват да мислят, че Бог не се грижи за тях.

Такива вярващи трябва да помнят, че много неща може да са против техните желания, които не са против тяхното добро. Дали Авраам, Йов, Мойсей или Павел винаги получаваха това, което искаха? Не - но Бог ги благослови изобилно. Божията любов е с вярващите, даже когато изглежда животът да е против тях. Мъчнотиите и трудностите водят към благословение и духовно благополучие, когато Бог работи в техния живот. Животът на Йосиф беше тежък, когато бе продаден като роб и затворен, но по-късно Бог го употреби, да спаси живота на семейството си. Животът може да е загадъчен, особен и тежък за вярващите понякога; но Библията показва, че във всички тези неща Бог никога не е против тях, но че Той работи за тяхното благословение и за доброто на другите. Бог се грижи за Своя народ. Вярващите не трябва да оставят Сатана да ги победи с гняв и горчивина против Бога.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Има **още два начина**, чрез които Сатана се опитва да направи вярващите тъжни и угнетени. Понякога Сатана казва на вярващите, че в тяхната християнска опитност няма нищо специално - че много други не християни имат подобни опитности. Вярата, ще им каже Сатана, не е дар от Бога, но само една идея в техния ум. Тяхната грижа и интерес за Божието дело е само един вид дълбок интерес, който хората имат към най-различни неща. Сатана също ще ги накара да мислят, че техният духовен прогрес не е различен от прогреса, който невярващите правят в доброта или себе контрол. Сатана ще им посочи всякакъв вид хора, които живеят добре, имат приличен, правдив живот и ще каже на вярващите, че тяхното християнство не е по-различно от добротата на другите, невярващите хора.

Когато Сатана прави тези внушения, вярващите трябва да запомнят, че Бог работи в живота на хората по два начина. Бог дава някои определени благословения на всички хора. И Бог дава специални благословения на Своя специален народ. Вярващите не трябва никога да мислят, че благословенията, които Бог дава на много от хората, са специалните благословения, които Той дава на християните. Да ги разграничим не е лесно, защото някои от благословенията, които Бог дава на невярващите, изглеждат много подобни на благословенията, които дава на християните. Например много невярващи знаят много за християнската вяра. Те познават Библията и разбират християнското учение. Все пак това не ги прави християни. Много не християни живеят добър, полезен, правдив живот, както християните. Но това не значи, че християните са същите, като добрите, полезните и правдивите невярващи.

Има голяма реална разлика между духовните благословения, които християните имат и благословенията, които невярващите имат. Новият живот от Бога, който един християнин има, е много различен от живота на не християнина. Например, християнинът е направен нов вид човек, който показва нещо от Божиата слава във всекидневния си живот. Християнското разбиране, чувства, дела - всички части на живота са променени, направени чисти и нови. Този, който не е християнин, от друга страна, не е променен така: Божието благословение в нехристиянския живот е поограничено. Да, Бог благославя не християните, но само, за да ограничи техния грях и да контролира последствията от техния грях. Но това не е една вътрешна промяна.

Второ, когато Бог работи в живота на християните, Той им дава дълбок личен интерес в духовните реалности: в Бога, в Исус Христос, в Божиите обещания, Божието царство и в небето. Хората, които не са благословени по този начин, може да са запознати с християнското учение или с Библията, или с църковните служби, но те не искат да познават Бога или да се радват на Божиите благословения за себе си.

Също така, когато Бог наистина работи в живота на хората, те се удоволстват да бъдат угодни на Бога: Те се молят, четат Библията, срещат се с други християни с истинска радост. Ето как Псалмистът описва щастливия човек:

“ ... но се наслаждава в закона на Господа. ” (Псалм 1:2)

Сега тези, които наричат себе си християни, но които Бог не е променил в Свой народ, нямат този вид радост. Те не се удоволстват да служат на Бога, но мислят, че това ще бъде досадно и неприятно.

Когато Бог благославя някой по специален начин, като го прави истински християнин, този човек ще стане внимателен в живота си. Божият живот във вярващите ги прави да внимават на себе си. Но хора, които само по име са християни, без Божия живот в тях, обикновено критикуват повече другите хора, отколкото себе си.

Хора, които са благословени от Бога с нов живот, искат да живеят свято, независимо колко трудно ще бъде това. Хора, които само се наричат християни, без благословието на Божието спасение, не продължават в свят живот, щом живота стане труден. Исус Христос говори за такива хора в притчата Си, в *Матей 13:20-21*. За семето, посято на камениста почва, Исус Христос казва, че е човека, който слуша истината от Бога и я приема на драго сърце за малко време, но изгубва интерес в християнството, когато дойдат смущения или гонения. Истинският християнин цени следването на Христа, даже когато е много по-трудно, отколкото да се радва на удоволствията в този живот.

Още, благословени от Божия нов живот, искат да вършат духовни неща поради духовни причини. Те искат да се молят на Бога, да слушат Бога - всичко от любов към Бога и защото знаят, че е добро да бъдат угодни на Бога. Хора, които са християни само по име, могат да вършат някои от тези неща, но не от любов към Бога. Ако християни по име се молят или работят усърдно, то е защото те искат другите хора да мислят добре за тях. Те нямат интерес да бъдат угодни на Бога.

Човекът, който Бог благославя с нов живот, иска да остави греха напълно и да бъде послушен на всички Божии заповеди. Той е като Халев, за когото Бог казва:

“Той напълно Ме последва.” (Числа 14:24)

Хора, които действат като християни, но не са истински вярващи, следват Бога с половин сърце и само когато им се иска.

Но над всичко друго хората, които са благословени с Божията специална любов и милост, мислят за Исус Христос, като за най-голямото от всички благословения. Хората, които изглеждат да са християни, но не са истински вярващи, много мислят за хвалбата, наградите и всички други интереси, следващи от това да си християнин. Но те не ценят Господ Исус Христос над всичко. Истинските християни, от друга страна, са като Симон Петър. Те казват:

“Господи при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот; и ние вярваме и знаем, че Ти Си Христос, Син на Живия Бог, Святият Божий.” (Йоан 6:68, 69)

Обичате ли Господ Исус Христос повече от всичко друго? Ако Го обичате, Сатана ще ви каже, че вашият живот е фалшив и нереален.

Също така има втора лъжа на Сатана - че невярващите се борят против греха, както християните. Ако за невярващите хора е нормално да се борят против греха, дали наистина християнството прави вярващите различни?

Всяка част от вярващите християни е против греха. Умът им е против, волята им е против, чувствата им са против греха също. Това не е вярно за невярващите.

Например умът на невярващите може да е против гордостта - те могат да мислят и да казват, че гордостта е грях. И все пак те продължават да се чувстват горди в себе си. Християните, от друга страна, са напълно против греха: против гордостта в тях, както и в другите. Така че, християните искат да се борят против греха по всякакъв начин; а не да са безразлични.

Християните искат да се борят против всякакви грехове; невярващите се борят само против някои грехове - обикновено греховете, които всеки може да види. Християните искат да се борят против греха поради духовни причини: защото те обичат Бога, защото Духът ги променя. Християните се борят против греха през всичкото време; невярващите се борят против греха от време навреме и след това се примиряват с греха. Християните напредват, като се борят против греха: грехът надделява над невярващите все повече и повече, даже когато те се борят против него. Така че, има голяма разлика между християни, които се борят против греха и невярващи, които вършат същото. Християните трябва да се борят против греха до края на живота си. Но те не трябва да вярват на Сатана, когато казва, че тяхната борба не е различна от борбата на невярващите.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Сега ще разгледаме три други начина, чрез които Сатана се опитва да направи вярващите тъжни, и как те могат да му се съпротивят.

Първо, Сатана може да атакува вярващите като казва, че те не са така радостни и доволни сега, както когато първо са повярвали в Христа. Сатана иска те да се съгласят, че не могат да бъдат истински християни, ако нямат мира и щастието, на които по-рано са се радвали.

Но Сатана не е прав, като ги кара да мислят така. Той се опитва да ги накара да упоават на чувствата си, вместо да имат вяра. Вярно е, че истинските вярващи може не винаги да се чувстват щастливи или да имат мир - но това не значи, че те нямат вече благословието на Божието спасение. Утехи може да нямат, но Бог на утехата си остава техния небесен Баща. Те могат да изгубват радостта, но това не е нищо в сравнение с благословиенията, които те никога не могат да изгубят като християни. Те може не винаги да се чувстват радостни - но те не могат да спрат да принадлежат на Господ Исус Христос. Не могат да престанат да са Божии чада. Те не престават да участват в Божиите обещания - те все пак са Божия специален народ.

Разбира се, християните понякога се чувстват нещастни, но те все пак са християни. Те не трябва да оставят Сатана да си служи с техните чувства, за да ги наскърбява! Исус извика на кръста:

“Боже Мой, Боже Мой, защо Си Ме оставил?” (Матей 27:46)

Или писателят на *Псалм 42* казва:

“Защо си отпаднала душе моя? И защо се смуцаваши дълбоко в мене? Надявай се на Бога; Защото аз още ще Го славословя, За помощта от лицето Му.” (ст.5)

Вярващите могат да се чувстват понякога неспокойни, но ако те продължават да упоават на Бога, те остават истински вярващи, каквото и да казва Сатана.

Вярно е, че понякога Святият Дух прави вярващите да чувстват Божията любов по един специален начин. Вероятно повечето християни са изпитали време, в което са се чувствали особено близо до Бога. Все пак за много християни това не са всекидневни благословения. Някои християни чувстват специална радост, когато за първи път идват до познание на Бога. Това се очаква, защото те току що са излезли от мрака и опасността, в светлината и сигурността на Божията любов. И все пак това силно чувство на щастие и блаженство няма винаги да продължава. Може да изчезне, но ако те наистина уповават на Исус Христос, всичко е добре за тях, както и да се чувстват.

Също, Бог често ни донася чувства на радост и мир. Вярващите може временно да са нещастни, но Бог обикновено не оставя Своя народ да се чувства нещастен. Божията любов винаги съдейства за тяхно добро и в Своето време ще направи да почувстват Неговата любов отново. Вярващите трябва да очакват търпеливо чувството на Божия мир и радост пак да се върнат, и те сигурно ще намерят, че Бог ще ги благослови и укрепи отново.

“Ти, Който си ми показал много и тежки притеснения, Пак ще ме съживиш, И от дълбочините на земята пак ще ме изведиш. Ще уголемиш величието ми, И наново ще ме утешиш.” (Псалм 71:20, 21)

Бог не иска Неговия народ да остане печален и обезсърчен. Сатана погрешно ги кара да мислят, че те не са християни само защото не винаги чувстват Божия мир и радост.

Понякога Сатана иска да тревожи вярващите, като им припомня колко често са съгрешавали, дори и да не са искали това. Жалко е, разбира се, че Сатана въздейства на вярващите, като разколебава сигурността в спасението им и смущава тяхната съвест. Но това не значи, че те не са християни.

Библията показва, че истинските християни могат да изпаднат понякога в същите грехове, за които те са се покаяли. Вярващите са свободни от контрола на греха, те са свободни от желанието да съгрешават; те са свободни от осъждението на греха; но те не са освободени от всичката сила на всеки определен грях. Някои грехове остават във всеки вярващ, за да го безпокоят, но не да го унищожат. Вярващите още са склонни да се отдалечават от Бога. Бог казва:

“Аз ще изцеля отстъплението им, Ще ги възлюбя доброволно, Защото гневът Ми се отвърна от него.” (Осия 14:4)

Бог никога не е обещал, че вярващите ще бъдат напълно свободни от грях. Авраам например, често пъти скриваше истината от хората, поради страх за своята сигурност. Християните не искат да продължават да грешат, но те могат да изпаднат повторно в грях, за който са се молили, защото нямат достатъчно духовна сила, да се борят против греха напълно. Петър беше благословен от Бога, защото той разбра, че Исус Христос е Син на Живия Бог (*Матей 16:15*). Все пак малко по-късно, Исус каза на Петър: *“Защото не мислиш за Божиите неща” (Матей 16:23)*. Даже най-големите благословения не могат да пазят християните от съгрешаване. Те трябва да се борят против греха и е лошо за тях да продължават да съгрешават. Но не е право да мислят, че когато съгрешават, те не са християни.

Понякога Сатана ще накара вярващите да мислят, че не могат да са истински християни, след като са така често изкушавани. Това не е вярно. Изкушението не е грях. Всички християни са изкушавани и някои често страдат от много изкушения. Някои от най-силните вярващи са били изкушавани. Апостол Павел беше измъчван от някакво страдание, което той нарича *“трън в плътта”*. И въпреки това, че помоли Бог три пъти да му го отнеме, това страдание остана да го мъчи (2 Коринтяни 12:7-8). Изпитанието и изкушението са част от живота на всеки християнин. Всъщност изкушенията могат да станат средство за благословение. Изкушенията могат да показват силата на греха, слабостите на вярващите и тяхната нужда от Бога за сила и помощ. Опасно е да се поддаваме на изкушението. Вярващите могат да устояват на изкушенията, като си спомнят всичко, което Бог е направил за тях и всичко, което е Бог. Те няма да искат да се поддадат на изкушения, ако желаят да почитат Бога и да Го любя. За да са верни на Исус Христос, Който ги люби и за да са угодни на Святия Дух, Който им помага, учи ги и живее в тях, те ще се противят на изкушението. Сатана винаги ще се опитва да ги изкушава.

Ако вярващите знаят малко за вярата си, Сатана ще ги изкушава с погрешни идеи за християнството. Ако вярващите са живи и уверени, Сатана ще ги изкушава да мислят, че те могат да се справят сами, без Божията помощ. Ако те са страхливи и неспокойни, Сатана ще ги плаши, че те не са истински вярващи. Ако тяхната съвест лесно се смущава, Сатана ще ги направи да се безпокоят за най-малкото нещо, което правят. И все пак, никое от тези изкушения не е грях. Най-малкият грях ще нарани тяхната съвест много повече и ще ги безпокои много по-надълбоко, отколкото всичките изкушения на света могат да направят това. Затова вярващите не трябва да оставят Сатана да ги кара да мислят, че изкушението е също като съгрешаване.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Сатана атакува различни видове хора. Вярващите християни не са всички еднакви: Някои са бедни, други са богати; някои са силни, други имат много малко възможности; някои са добре известни, други са почти непознати. И все пак, всяко положение в живота на християнина има своите особености и изкушения. Сатана изкушава някои християни по някои специални начини. Той има специални изкушения за богатите, или силните, или известните. Той има други изкушения, които използва против бедните, безсилните и неизвестните. В тази глава ние ще размишляваме за специалните начини, чрез които Сатана се опитва да атакува силните и влиятелните християни, и добре образованите и способни християни.

Някои християни имат влияние и авторитет над други хора. Те са имали успех в търговията си или друга работа. Бог е благословил тяхната работа, и сега те са силни. Но внимавайте - покрай тази сила идват специални изкушения за злоупотреба с нея.

Първо, Сатана се опитва да накара силните християни да мислят, че те трябва да имат още повече успех, влияние и известност. Сатана може да накара тези християни да са така заети със своето издигане все повече и повече, че те забравят да бъдат угодни на Бога. Апостол Павел знаеше, че това е вярно за някои християни. Той каза:

“Понеже всички търсят своето си, а не онова, което е Исус Христово.” (Филипяни 2:21)

Павел можеше да изпрати само Тимотей, да помогне на християните от Филипи, защото другите, които Павел познаваше, бяха повече заети да помагат на себе си, отколкото да помагат на своите братя - християни.

Това е жалко. Внимавайте да не станете толкова заети да се грижите за себе си, че да не се интересувате да служите на Бога или да помагате на други християни.

Опасно е да търсиш да имаш повече и повече пари или влияние и сила. Хората стават невнимателни като получават тези неща. Те лесно стават нечестни, лесно почват да увреждат онези, които са по-бедни и по-слаби от тях. Но Бог ги благославя с авторитет и влияние, за да могат да помагат на други, а не да ги увреждат.

Желанието за повече и повече пари, сила или влияние, уврежда хората, които искат тези неща. Няма да се мине много време и те ще бъдат готови на всичко, или да кажат какво да е, само за да имат повече, отколкото другите хора. Собствените им характери ще бъдат увредени; и техния духовен живот почти ще изгасне. Те ще имат само интерес да печелят облаги от този земен живот, а не да угаждат на Бога.

Не е чудно тогава, че Бог е против хората, които търсят велики неща за себе си. От време навреме, чрез пророците си, Бог е говорил против алчността на силните хора:

“Горко на тия, които постановяват несправедни постановления, И на писачите, които пишат извратеност, за да лишат сиромасите от правосъдието, И да отнемат правото на сиромасите от людеце Ми; Така щото вдовиците да им станат корист, И те да съблекат сирачетата.” (Исаия 10:1-2)

Или:

“Горко на ония, които измислят беззаконие и изхитрят зло на леглата си! Щом се съмне, те го извършват, защото е в силата на ръката им. Пожелават ниви и ги отнемат с насилие, - къщи, и ги грабят; - Дори разграбват човека и къщата му, човека и наследството му.” (Михей 2:1-2)

Бог предупреждава Своя народ да не търсят пари или имоти, или сила само за себе си. Бог знае, че като се придобиват тези неща незаконно, те се рушат. Саул спечели едно царство и го управляваше нечестно; но в края той уби себе си. Фараон имаше голяма сила: Той беше алчен, зъл и жесток. Но накрая той се удави в Червеното море, заедно с армията си. Тези, които търсят неща само за себе си, унищожават себе си.

Помислете си вместо това за хора, които са правили добро на други, отколкото да искат всичко за себе си. Това е християнският пример. Христос е най-великият пример, за вършене добро на другите. Въпреки че Той имаше пълна власт, въпреки че беше прославеният Син Божий, Той остави настрана всичката Си власт и дойде да спаси Своя народ, като понесе греховете им и пострада вместо тях. Не може да има по голям пример от това да правиш добро на другите. Ако имате власт и сила, следвайте примера на Господа: Послужете със силата си за доброто на другите, не само за себе си.

Сатана също може да води хората, които са силни и имат власт, да увреждат християните. Фараон мразеше израилтяните; Също и Аман, за когото четем в книгата Естир. Въпреки

това, лудост е да атакуваш Божия народ! Все едно да атакуваш Самия Бог. Когато Савел гонеше първите християни, той научи един урок. Бог му каза:

“Савле, Савле, защо Ме гониш?” (Деяния 9:4)

Бог е обещал на Своя народ победа над неприятелите му. Така че, онези, които гонят Божия народ, водят война, която ще изгубят!

Второ, Сатана обича да изкушава по специални начини хора, които имат способност и образование. Той ще ги направи горди поради способността им, или премного самоуверени в техните способности. Той ще ги накара да мислят презрително за хора с малко способности, или да ги подтикне да употребят своите способности да вършат зло, отколкото да отдадат слава на Бога.

Такива хора, които са изкушавани, трябва да помнят, че техните способности, интелигентност и образование, всичко им е било дадено. Те са дарове от Бога. Апостол Павел каза на християните в Коринт да не мислят за някого повече, отколкото за друг. Той ги попита:

“Защото кой те прави да се отличаваши от другиго? И що имаш, което да не си получил? Но ако си го получил, защо се хвалиши, като че не си го получил?” (1 Коринтяни 4:7)

Библията предупреждава вярващите срещу осланяне напълно върху собствените си възможности. Много хора са страдали, защото са мислели, че знаят повече от Бога.

“Уповай на Господа от все сърце, И не се облягай на своя разум.” (Притчи 3:5)

Може да има много християни, които са много по-неспособни, и все пак те могат да са много по-святи и благи. Бог може да остави вярващите сами на себе си, когато те разчитат на собствената си способност и сила. Но Той ще дойде при онези, които искат да са святи и угодни Нему.

Така че, вярващите не трябва да оставят силата или авторитета им, умението или способността им да ги отдалечават от Бога. Вместо това те би трябвало да употребят всичко, което Бог им е дал, за да угодят на Бога, да помагат на всички хора, особено на техните братя и сестри в Христа.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Сатана особено обича да напакоства на група християни - християни от една местна църква, или на християни живеещи на едно място. Сатана се удовлетва да се опита да ги раздели. Той би искал да ги види да се нападат един друг, да нанаяват чувствата си едни други, да си завиждат едни на други, да се заяждат. Ако Сатана може да ги раздели, може да направи голямо зло на Божието дело. Ето защо Новият Завет предупреждава вярващите да не се ожесточават един към друг. Апостол Павел казва:

“Но ако се хапете и се ядете един друг, пазете се да не би един друг да се изтребите.” (Галатяни 5:15)

Има дванадесет начина, чрез които християните могат да намерят помощ да живеят в мир и любов един с друг.

Първо, християните винаги трябва да гледат на добрите неща, които Бог е направил в живота на другия, вместо да гледат само на всичките техни грешки и грехове. Всеки християнин има грехове и слабости. Не е удоволствие да мислиш за това, което е лошо в другите християни. Напротив, те трябва да мислят за това, което виждат от Божия нов живот в другите. Бог търси много повече знаци на Неговия живот в Своя народ, отколкото знаци на техния стар грешен живот. Има примери за това в Библията. Йов имаше Божия живот в себе си. Той беше търпелив и верен в страданието си. Йов също стана гневлив и себеправеден: Това беше неговия стар грешен живот, който се изяви. Но Бог погледна повече на търпението му. Когато Яков пише за Йов, той казва:

“Чули сте за търпението на Йов.” (Яков 5:11)

Второ, единството дава сила. Един сноп пръчки не могат лесно да се счупят. Развържете снопа и всяка пръчка ще се счупи лесно. Християните, които са единни, могат да устояват на изпитанията. Християните трябва да се трудят много да запазят единството с всички истински вярващи.

Трето, Бог е заповядал на християните да се любят един друг. Исус каза:

“Нова заповед ви давам, да се любите един другото.” (Йоан 13:34)

Четвърто, вярващите трябва да са съгласни с всичко, което казва Библията. Библията изяснява много факти. Християните не трябва постоянно да спорят за някои факти, които може да не са така ясни в Библията.

Пето, Бог обича мира - затова вярващите трябва да са в мир един с друг. Бог е Бог на мира; плодът на Святия Дух е любов, радост и мир. Божието благословение е там, където християните живеят в мир.

Шесто, вярващите трябва да са в мир с Бога. Те трябва да изповядват и оставят греха си. Те трябва да следват това, което казва Бог, че е добро. Ако не са в мир с Бога, те няма да имат мир с други християни. Ако има мир между тях и Бога, другите християни ще го разберат.

Седмо, вярващите трябва да помнят, че всеки друг християнин е брат или сестра в Христа. Всички християни заедно са като части на едно тяло. Всяка част от човешкото тяло помага на другите части и работи с тях. Така трябва да е с християните. Всеки трябва да помага на останалите а също да получава помощ и сила от другите.

“Ето колко е добро и колко угодно Да живеят братя в единомушие!” (Псалм 133:1)

Осмо, разногласие, разцепление между християните може да направи голямо зло на Божието дело. Хората не уважават християните, които се наскърбяват едни други; Бог и Христос са унижени, когато християните се карат; и хората, които търсят Бога, може да спрат да Го търсят, когато християните не са единомислени.

Девето, добре е да си пръв за постигане на мир между християните. Вярващите не трябва да чакат другите да поправят това, което е криво. Това е тяхно задължение - да внасят мир между християните всеки път, когато могат.

“И тъй, нека търсим това, което служи за мир и за взаимно назидание.” (Римляни 14:19)

Десето, когато вярващите са съгласни помежду си, че нещо е право, те трябва да го направят. Те може да не са съгласни за някои неща, но има много други, за които могат да се съгласят. Те трябва да оставят Библията да ги учи и тогава да вършат всичко, което Библията им казва да правят.

Единадесето, вярващите трябва да са по-скоро критични към себе си, отколкото към другите християни. Вярващите, които критикуват първо себе си, са винаги помалко склонни да мислят лошо за другите.

Дванадесето, вярващите трябва да са смирени. Един смирен християнин ще търси мир с другите вярващи, ще прави добро, ще бъде радостен в страдание и твърд в свят живот. Един смирен християнин зачита другите и вижда доброто, което Бог върши в тях. Ако християните бяха повече смирени, няма да има толкова горчивина между тях и Сатана не ще може да ги настройва един срещу друг.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Сега ще видим, че Сатана иска да увреди невярващите, както и вярващите. Той се опитва да попречи на хората да вярват в Исус Христос. Той ще направи всичко, което може да попречи на хората да уповават на Христа за прощение на техните грехове.

Понякога Сатана ще накара невярващите да мислят, че греховете им са толкова големи, че те не могат никога да бъдат простени. Сатана ще внуши, че Бог може да прости на другите хора, но че Той няма никога да прости на наистина лоши грешници като тях. Тези, които мислят така, трябва да им се припомни, че колкото по-големи са греховете им, толкова повече те се нуждаят от Христа. Здравият човек няма нужда от лекар, но болният. Колкото по-голяма е болестта, толкова повече има нужда от лекар. Нашият Господ Исус Христос обичаше да донася милост и прощение на големи грешници.

Бог е обещал прощение на онези, които се обръщат към Него. Даже най-големите им грехове не могат да ги задържат от Неговата милост. Бог казва:

“Нека остави нечестивия пътя си, И неправедния помислите си, Нека се обърне към Господа, и Той ще се смиле за него, И към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро.” (Исая 55:7)

Някои от най-големите грешници са били простени от Бога. Павел казва, че той е бил яростен и жесток към християните, но че придобил Божията милост (*1 Тимотей 1:13*). Бог никога не казва в Библията, че има някои хора, на които Той никога няма да прости. Далеч от това! Исус е в състояние да спаси напълно онези, които идват при Бога чрез Него (*Евреи 7:25*). Даже може да се каже, колкото по-голям грешник е човек, толкова повече той е от значение за Исус Христос, защото най-големите страдания на Христа бяха от полза за най-големите грешници.

Греховете стават по-силни, колкото повече човек се отвръща от Исус Христос.

Така че, мисълта за силата и големината на греха не трябва да спира хората да идват при Христа. Да познаем Исус Христос е най-благотворното, чисто, пълно, задоволително и вечно благословение, което човек може да познава. Онези, които не вярват в Исус Христос, ще бъдат осъдени заради греховете си.

“Който вярва в Сина има вечен живот; а който не слуша Сина няма да види живот, но Божият гняв остава върху него.” (Йоан 3:36)

Има **друг начин**, чрез който Сатана убеждава някои от невярващите, за да им попречи да дойдат при Христа. Той ги кара да мислят, че те не са достойни да бъдат простени от Бога. Но никъде в Библията Бог не очаква хората да бъдат достатъчно добри, за да им прости. Точно обратното! Единствените хора, които някога са получавали прощение, са били онези, които не са били достатъчно добри. Закхей не беше достатъчно добър - той беше нечестен, бе взел пари от много хора. Все пак спасението дойде за Закхей. Той беше простен! Павел беше атакувал християните и беше жесток и непримирим към тях - и все пак той също придоби милост. Тези хора не бяха достойни за Божиата любов! Никой не е достоен за Божиата любов!

Никой няма да дойде при Христа, ако хората чакат да станат достатъчно добри. Божият начин е първо те да уповават на Христос недостойни, каквито са, и тогава като вярват в Исуса Христа, те стават достатъчно добри за Бога.

Има **трети начин**, чрез който Сатана се опитва да попречи на невярващите да повярват в Исус Христос. Сатана им казва, че те не са готови да повярват. Те се нуждаят от някои опитности, преди да са готови да уповават на Христа, казва той. Сатана казва на някои хора, че не са достатъчно смирени още, за да станат християни.

На други казва, че не чувстват достатъчно дълбоко греха. По един или друг начин, Сатана ще се опита да ги накара да мислят, че не са достатъчно добре подготвени да повярват в Исус Христос.

Разбира се, Христос спаси някои хора, които изглеждаха, че не са никак подготвени. Исус каза на Матей: *“Върви след Мене” (Матей 9:9)* и Матей стана и го последва. Не е казано, че Матей почувства дълбоко греха си, или че беше особено смирен, или някак си приготвен. Матей просто последва Исус Христос и Бог промени живота му. Бог не призовава всички християни по същия начин. Някои хора са привлечени към Христа след бури на духовно безпокойство и загриженост; други идват при Христа кротко и смирено. Святият Дух върши делото Си по Свой начин. Хората не трябва никога да казват, че те трябва да се чувстват много смирени, или много загрижени относно греха, или много ужасени от пъкъла, преди да са готови да уповават на Христа. Библията казва, че *който повярва в Христа, няма да погине, но ще има вечен живот (Йоан 3:16)*. Библията не учи, че хората се нуждаят от някакви опитности, или чувства, преди да уповават на Христа. Вярно е, че всеки вярващ изпитва съжаление за грях и се срамува от греха - но това идва от вяра в Христа. Вярата е основата, върху която съжалението за грях ще расте. Но нищо в Писанията не ни учи, че човек трябва да е в голяма скръб за грях, за да може той (или тя) да дойде при Христа. Поканата е да дойдем при Христа такива, каквито сме. Не е правилно да мислим, че е необходимо специално приготвление.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

В тази последна глава ние ще размишляваме върху някои важни факти, които вярващите трябва да помнят, и за някои начини за опазване от греха, когато Сатана ги изкушава.

Първо, вярващите не трябва да обвиняват Сатана за всички техни грехове. Те самите имат грешно естество, което прави греха привлекателен за тях. Сатана може да скланя хората към грях, но не може да ги насили да съгрешат. Той може да ги убеждава да съгрешат, но не може да ги направи да съгрешат. Грешното естество на хората играе по-голяма роля във всички техни грехове, отколкото Сатана. Затова не трябва да се извиняват, като казват, че Сатана ги е изкушил. Те остават отговорни за греховете си.

Второ, същевременно вярващите трябва да съзнават, че Сатана действа в повече от техните грехове. Сатана изкуси Адам и Ева. Сатана внуши в сърцето на Юда да предаде Исус на Неговите неприятели. Сатана е опасен като смутител, измамник, обвинител, неприятел и унищожител на християните. Все пак Сатана трябва да има два вида позволение, преди да направи нещо против вярващите. Той трябва да има Божието позволение, както в книгата Йов; и той трябва да има позволението на вярващите, както в книгата Деяния. *Йов 2:6* показва как Бог казва на Сатана, че той може да атакува Йов, но че трябва да пощади живота му. Така че, Сатана трябва да получи позволение от Бога, за да атакува вярващите. *Деяния 5:3* показва как Сатана изпълни сърцето на Анания, да го накара да лъже. Анания беше дал на Сатана възможност и позволение да го води в грях. Сатана трябва да има позволението на вярващите, преди да ги уврежда.

Трето, естествената, човешка сила е безсилна срещу Сатана. Добри намерения, силен характер, образование - не са нищо - Сатана е много по-силен от тях. Вярващите имат нужда от Божията истина, както Исус направи в Своите изкушения. "Писано е" беше отговорът на Исус.

Накрая, вярващите трябва да помнят, че Бог скоро ще победи Сатана напълно. Христос победи Сатана на кръста и е дал на Божия народ също силата да побеждават Сатана. Един ден победата на Христа над Сатана ще се види явно, както писа Павел:

"А Бог на мира, скоро ще смаже Сатана под нозете ви." (Римляни 16:20)

Междувременно Сатана продължава да атакува християните. Защо Сатана има сила да изкушава вярващите? Позволено му е да изкушава вярващите, за да ги държи смирени и будни като християни, съзнавайки, че те се нуждаят от Божията сила в живота си. Сатана има сила да ги изкушава, защото той е развивал своята способност като е заблуждавал хората. Откакто изкуси Адам и Ева, Сатана е наречен Старовременна змия (*Откровение 12:9*). Той е имал хиляди години опитност да изкушава хората.

На Сатана е позволено да води хората в грях, защото когато те отказват да бъдат послушни на Бога, Бог понякога ги оставя да бъдат измамани и победени от Сатана. На Сатана е позволено да изкушава хората така, че Божията милост да може да се види още по-ясно, когато неговият народ е укрепен да се бори срещу Сатана и когато Той ще заведе Своя народ в слава. Така че, целият живот на християнина е една борба против Лукавия. Как могат християните да устояват срещу Сатана? Нека разгледаме десет начина, чрез които вярващите могат да станат силни в тази духовна борба.

Първо: Вярващите трябва да оставят Словото Божие, Библията, да ръководи техния живот. Хората, които живеят в послушание на това, което Бог казва, имат осигурен, почтен и щастлив живот.

Второ: Вярващите не трябва да огорчават Святия Дух. Святия Дух е даден, за да ги поучава. Той им показва как да избягват примките и изкушенията на Сатана. Той им показва как Сатана се опитва да ги води в грях. Затова вярващите трябва да са послушни на Духа, когато Той ги учи.

“Защото по-велик е Оня, Който е във вас, от онзи, който е в света.” (1 Йоан 4:4)

Трето: Вярващите трябва да се научат да мислят, като че ли са на небето. Небето е мястото, където се служи на Бога в съвършено послушание. Те се нуждаят да мислят за тяхното послушание на Бога. Ако правят така, те ще се освободят от Сатана.

Четвърто: Вярващите трябва да се съпротивят на Сатана, веднага щом той ги изкушава.

“Противете се на Дявола, и той ще бяга от вас.” (Яков 4:7)

Пето: Вярващите трябва постоянно да се изпълват със Святия Дух. Те трябва да оставят Духа да изпълни живота им, както платната на един кораб са изпълнени с вятър. Те се нуждаят от силата на Святия Дух, защото както Павел писа:

“ . . . нашата борба не е срещу плът и кръв, но срещу началствата, срещу властите, срещу всесветските управители на тая тъмнота, срещу духовните сили на нечестие в небесните места.” (Ефесяни 6:12)

Шесто: Вярващите трябва да се смиряват. Те трябва да уповават на Бога за всички техни нужди, и те ще бъдат упазени да не се поддават на много изкушения.

Седмо: Вярващите трябва да внимават на живота си. Сатана ги наблюдава: Те трябва да бъдат против него.

Осмо: Вярващите трябва да постоянстват в молитва към Бога и да слушат, когато Бог им говори. Ако живеят в близост с Бога, те могат да бъдат изкушавани, но няма да бъдат победени лесно.

Девето: Вярващите трябва да получават нова сила от Христа всеки ден, за да се борят със Сатана. Те не могат да разчитат на силата, която са имали в миналото. Тази сила трябва да е поддържана чрез молитва, изучаване на Писанията и християнско общение.

Десето: Вярващите трябва да постоянстват в молитва. Исус каза:

“Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение.” (Матей 26:41)

Накрая, вярващите трябва да са благодарни всеки път, когато са избегнали атаките на Сатана. Това е един знак на Божията любов към тях в Исуса Христа. Вярващите трябва винаги да желаят да са с Христа. Тук, в този свят, Сатана винаги ще се опитва да ги унищожи. Но когато те почиват и се радват с Христа в небето, те ще бъдат свободни от хитростта и жестокостта на Сатана завинаги.

От същото издателство:

ОСНОВИ

НА ХРИСТИЯНСТВОТО

Джон Р.У.Стот

“Кратко, добре написано изложение на фундаменталните учения на Библията върху християнската вяра и живот” Christian Observer

Книгата Основи на християнството отговаря на някои от въпросите относно християнската вяра, каквито всеки искрено търсещ човек би си задал. Кой беше Исус Христос? Какво да мислим за Неговия характер и твърдения? Възможно ли е днес да вярваме в свръхестествени събития като възкресението? Какво означава човек да е християнин? Това са само някои от проблемите изправящи се пред нас.

ИЗДАТЕЛСТВО НОВ ЧОВЕК

ЧЛЕН НА ИНТЕРНАЦИОНАЛНАТА ЛИТЕРАТУРНА АСОЦИАЦИЯ